

Flacăra 9

Revistă fondată în 1911 • 2.000 lei anul 1997

Diana of Love

SALA DE
LECTURĂ

**Diana, Prințesă de Wales
1961 – 1997**

FOTO: REUTERS

C.E.C. vă oferă:

Libretul de economii cu dobândă și câștiguri pentru autoturisme

Noul tip de libret de economii cu dobândă și câștiguri pentru autoturisme se emite nominal sau la purtător, pentru o depunere inițială de 100.000 lei, de către unitățile C.E.C. proprii. Deținătorii unor astfel de librete beneficiază pe lângă avantajele generale oferite de C.E.C. clienților săi și de următoarele avantaje specifice:

- acordarea unei dobânzi anuale, stabilită de C.E.C. și repartizată procentual: pentru constituirea unui fond de câștiguri în numerar și pentru înscrierea în librete;

- participarea la trageri la sorți trimestriale, cu condiția păstrării unui sold minim de

100.000 lei, în tot cursul trimestrului pentru care se face tragerea. Soldul trebuie să provină din depuneri anterioare trimestrului pentru care se face tragerea la sorți. Nu se admit restituiți parțiale din soldul de 100.000 lei, restituirea acestuia făcându-se numai integral, prin procedura de lichidare.

C.E.C. stabilește periodic dobânda anuală, valoarea câștigului și modalitatea de acordare a acestuia (numerar sau autoturism).

Titularii libretelor au obligația verificării trimestriale a rezultatelor tragerilor la sorți, prin consultarea listelor oficiale expuse în toate unitățile C.E.C. din țară.

SUMAR

● **George Arion
de vorbă cu
Constantin Tsoukalidis**

pag. 5 - 7

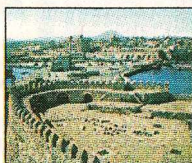
● **Atenție,
se deschid ușile !**

pag. 8 - 11

● **Hai să dăm foc la
școală!**

pag. 12 - 13

● **De jur-împrejurul
ecranului**

pag. 16-17

● **Jegoși, simpatici și
iubiți**

pag. 18 - 19

● **Am cunoscut o Chină
explozivă**

pag. 20 - 21

● **Alex. Ștefănescu
și Mașina de scris**

pag. 22-23

● **De haram a fost,
de haram s-a dus**

pag. 26

George Arion

Trusa de scule a mașinii Renault 19

Își dorise de mult o mașină care să-i facă uitate hârburile pe roți avute până atunci. A strâns cureaua și până la urmă a adunat banii necesari pentru a cumpăra o mașină din visurile sale. În ziua când s-a dus la magazin, a îmbrăcat cel mai bun costum – cam vechi, dar încă îi venea bine – și a pornit la întâlnirea cu frumoasa franțuzoaică. Fiindcă alegerea lui s-a oprit la o mașină Renault 19. Cineva i-a deschis cu grăbire ușa reprezentanței firmei respective și l-a salutat politicos; o față cu un chip surâzător l-a îndrumat la un ghișeu unde un funcționar afabil l-a întrebat ce dorește. Imediat ce și-a făcut auzită doleanța a fost condus în curte pentru a-și alege autoturismul în funcție de culoarea preferată. În câteva minute i s-au întocmit actele de cumpărare și a scăpat de grămada de bani pe care o purta asupra lui. S-a dus din nou în curte și a fost invitat să se urce la volan. Înainte de a intra în mașina pe care nu se zărea nici un fir de praf, a simțit nevoia să-și ștergă tălpile pantofilor: noroc că n-avea nici un preș la îndemână. Și-a ocupat locul pe scaunul șoferului și a privit bordul: butoane, manete cu forme imaginate de un designer cu mult bun-gust. I s-a tăiat răsuflarea pentru o clipă. Totul era ca în închipuirea sa. I s-a explicat pe îndelete cum funcționează fiecare comandă. Apoi a introdus cheia în contact și a pornit motorul. O secundă a crezut că n-a învățat destul cheia: nu se auzea nici un zgomot. De-abia în momentul următor și-a dat seama că totul funcționa ireproșabil și motorul pornise, dar era abia perceptibil. A făcut câteva manevre prin curte. Mașina se mișca de parcă ar fi ascultat de comanda gândurilor lui. A oprit, s-a dat jos și a vrut să strecoare un bacșiș funcționarului care-l însoțea. Acesta l-a refuzat; bineînțeles, tot politicos. Atunci a început să cerceteze mașina de la un capăt la altul. A ridicat capota, s-a uitat în portbagaj, a pus întrebări la care i s-a răspuns cu promptitudine. Totul părea să fie în regulă. Și totuși...

- Nu văd trusa de scule, a îndrăznit el, în sfârșit, să articuleze.
- Trusa de scule? La ce vă trebuie? N-aveți nevoie de ea. Clientul trebuie doar să pună benzină și să schimbe uleiul.

Și el, care meșterise de zeci de ori, în zloată, în văpaia verii la rablele pe care le avusese până atunci și care se încăpățâneau să-l lase de izbeliște tocmai când îi era lumea mai dragă, n-a mai zis nimic, a urcat din nou la volan și a plecat.

De atunci au trecut săptămâni și luni, a străbătut cu mașina mii de kilometri fără să aibă vreo problemă, însă el nu e fericit. Conduce crispat, cu neliniștea cuibărită în suflet. Un gând nu-i dă pace: dar dacă se defectează ceva și el n-are trusă de scule?

Foto: ROMPRES

Tunelul fără sfârșit

**Diana,
Prințesă
de Wales**

1961-1997

În noaptea de 31 august 1997, la ora 4, ora locală, s-a stins din viață Diana, Prințesă de Wales, în urma unui accident de mașină petrecut în Pont de l'Alma, un pasaj din centrul Parisului. A fost o moarte care a zguduit lumea. Evenimentul cel mai trist al acestui sfârșit de veac, după cum titrau agențiile de presă. Pentru ultima oară, Lady Di a fost pe prima pagină a ziarelor din toată lumea. Doar imaginile furate de paparazzi au fost înlocuite cu acelea ale unui morman de fiare, epava plină de sânge a mașinii în care și-a găsit sfârșitul cea mai fotografiată femeie din lume...

Câteva zile mai târziu, sâmbătă 6 septembrie, 2 milioane de oameni s-au strâns la Londra pentru a o conduce pe ultimul drum. Audiența transmisiei în direct a funeraliilor Prințesei Diana a fost estimată la două miliarde și jumătate de telespectatori. Întreaga planetă a rămas împietrită în acea zi, aducând omagiul său unei femei care și-a cucerit, involuntar aproape, o popularitate colosală.

Acum, la câteva zile de la funeralii, nu mai rămân decât imaginile munților de flori de la porțile palatului Buckingham, mărturii ale unei imense manifestări de durere, de compasiune colectivă. Poate că mulți români s-au întrebat de ce au ieșit în stradă cele două milioane de oameni, tăcuți, aruncând buchete de flori pe ultimul drum al Diane; de ce s-a ținut un moment de reculegere în memoria ei în întreaga lume; de ce CNN a transmis zeci de ore despre Diana; de ce crainicii tuturor televiziunilor erau sincer și profund triști când au anunțat tragedia; de ce au stat oameni la rând pentru a-i scrie Diane câteva cuvinte de adio în cărțile de condoleanțe; de ce s-au strâns acei incredibili munți de flori de la porțile palatelor...

Poate că mulți români și-au pus aceste întrebări și nu le-au găsit răspunsul. Și, poate că, pentru noi, un răspuns nu există. Pe o pânză agățată de gardul Palatului Buckingham cineva, cu o genială inspirație, a scris Diana of Love. Prințesa de Wales – Prințesa Dragostei. Pentru ei, Diana a însemnat o figură apropiată, caldă, o prințesă care și-a înțeles cu adevărat menirea de a fi alături și împreună cu oamenii de rând.

Gestul său de acum câțiva ani, când a îmbrățișat un copil bolnav de SIDA, a însemnat mai mult decât milioane de dolari strânși în vreun fond de caritate. Și poate că, pentru noi, tâlcul acestei tragedii, stă în superbul gest al reginei Elisabeta de a aștepta trecerea convoiului funerar și de a se înclina în fața celei ce a fost Diana, Prințesă de Wales...

Diana de Wales - Dodi al Fayed: Idila imposibilă

Pentru publicul român, numele lui Dodi al Fayed nu însemna aproape nimic până la tragicul accident din tunelul parizian. Fiu al lui Mohamed al Fayed și al Samirei Khashoggi – sora unui celebru traficant de arme arab –, Dodi era unul dintre subiectele preferate ale presei de scandal din Europa și Statele Unite, pentru numeroasele sale legături amoroase cu actrițe și manechine celebre. Moștenitor al unei averi apropiate de cea a Reginei Angliei (tatăl său este proprietar, printre altele, al magazinelor de lux Harrods, al hotelului Ritz din Paris, al clubului de fotbal Fulham și al revistei umoristice britanice **Punch**), Dodi al Fayed a reușit să iasă în evidență prin ușurința cu care a cheltuit sume uriașe, precum și prin extravaganța

vieții pe care a dus-o: petreceri fastuoase, mașini scumpe (se zvonea că este proprietar a cinci mașini Ferrari) etc. Într-o vreme, s-a afirmat ca producător la Hollywood, finanțând filme valoroase ca **Chariots of Fire** (Care de foc – câștigător al Premiului Oscar) sau **Hook**.

Legătura dintre Diana și Dodi a fost, la început, una de familie. Deși extrem de bogat și plin de bune intenții, Mohamed al Fayed nu a fost acceptat în înalta societate britanică, închistată de tradiționalism și xenofobie. Șicanele au mers până la refuzul repetat al autorităților pentru acordarea cetățeniei engleze. Totuși, miliardarul egiptean a avut mulți prieteni aristocrați, unul dintre aceștia fiind Conte Spencer, tatăl Dianei.

Ultima poveste de dragoste a

Prințesei de Wales a început la jumătatea lunii iulie a anului acesta, când Mohamed al Fayed a invitat-o să-și petreacă vacanța la vila sa din St. Tropez împreună cu cei doi copii ai săi, William și Harry. Câteva săptămâni mai târziu, un ziar britanic de scandal a publicat fotografiile ale Dianei împreună cu Dodi pe yahtul tatălui său din Mediterana. Apoi, au început să se răspândească zvonurile despre o posibilă căsătorie a celor doi, act care ar fi fost echivalent cu un afront personal adus familiei regale: mama viitorului rege să fie soția unui paria al societății britanice. Ce a urmat, a fost o continuă hărțuire a fotografiilor care, poate mai brutal ca niciodată, au urmărit-o pe Diana, cu obstinație, până la moarte.

In memoriam

Filmul tragediei

Seara de sâmbătă, 30 august

Prințesa Diana și Dodi al Fayed, fiul miliardarului arab Mohamed al Fayed, proprietar al lanțului de magazine Harrods, iau masa la hotelul Ritz din centrul Parisului. Puțin după miezul nopții cei doi părăsesc hotelul în Mercedesul S-280, negru, al lui al Fayed împreună cu un șofer și cu un body-guard al Dianei. Sunt urmăriți de fotografi pe motocicletă.

00:35, duminică 31 august

Doi turiști americani din San Diego, ce se plimbau pe malul Senei, văd Mercedesul, urmărit de cohorta de motociclete, intrând în tunelul Pont

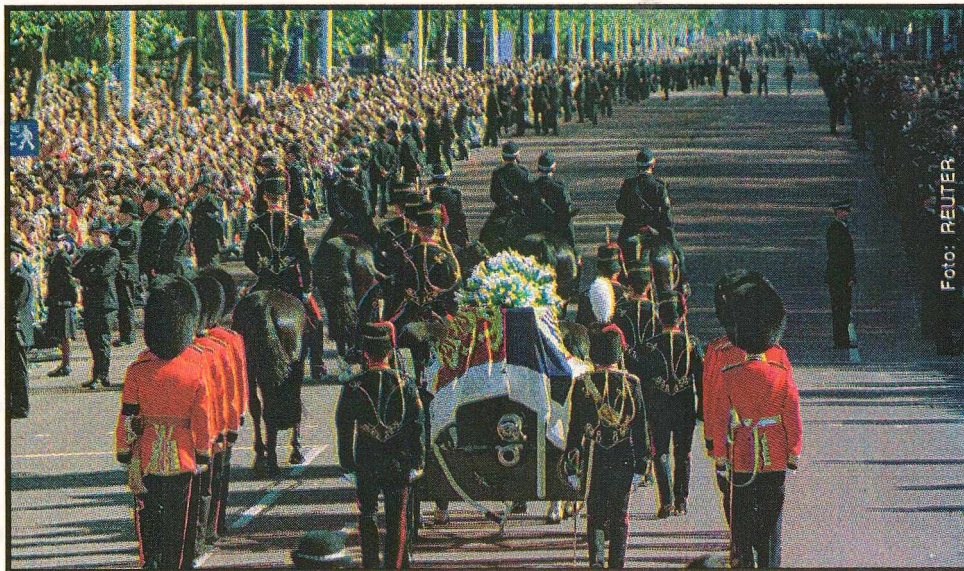

Foto: REUTERS

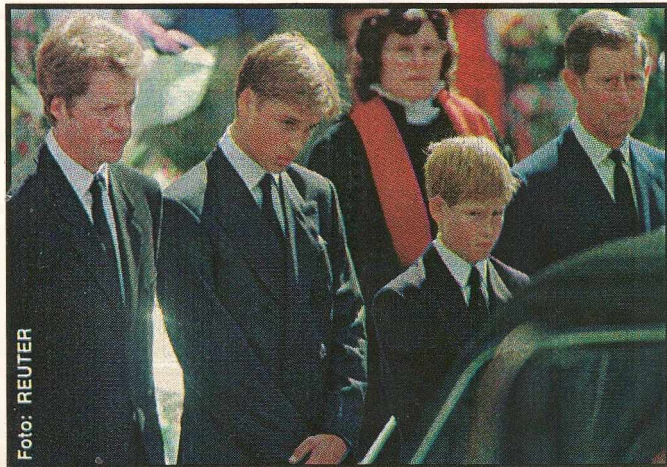

Foto: REUTERS

de l'Alma cu o viteză pe care poliția franceză a estimat-o ulterior la 196 km/oră. Un zgomot puternic, asemănător unei explozii, s-a auzit la câteva secunde după ce limuzina a intrat în tunel. Apoi, doar sunetul prelung al claxonului mașinii zdrobite a mai răsunat în tunelul groazei. Când au ajuns la locul accidentului, cei doi americani au văzut corpul șoferului, ucis aproape instantaneu, prăbușit peste volan și un paparazzo care, deja, începuse să fotografieze. Mercedesul, după ce se răsturnase cu 360°, stătea întors cu spatele la sensul de drum, într-o imagine care a făcut înconjurul lumii. Cei aflați în partea stângă a vehiculului, șoferul și al Fayed au murit pe loc. Diana și body-guard-ul ei păreau că se mai luptă pentru a rămâne în viață.

ora 04.00

Deși transportată de urgență la spitalul Pitié-Salpêtrière, Prințesa Diana nu a mai putut fi salvată, în pofida tuturor eforturilor medicilor.

Și România îți spune adio, prințesă...

De luni până sâmbătă, și românii au putut transmite mesajele lor prințesei dispărute, prin intermediul Ambasadei Regatului Unit din România. Pe lângă mulțimea scrisorilor și a buchetelor de flori așezate în fața gardului ambasadei, o imagine familiară de acum peste tot în lume, a existat și un alt aspect demn de reținut: porțile ambasadei au fost deschise tuturor celor care vroiau să-și exprime condoleanțele, timp de trei zile, de luni până miercuri, situație neobișnuită având în vedere gradul mare de risc implicat. În aceste trei zile au semnat în cele două cărți de condoleanțe peste 600 de persoane, din toată țara, provenind din toate mediile sociale, având diferite pregătiri. Dintre personalități le putem aminti numai pe câteva: Petre Roman, Prințul Paul, Ion Iliescu, Mircea Ionescu-Quintus, soția dlui Victor Ciorbea, Gabriel Gafița. O mare parte a presei

a ținut de asemenea să-și prezinte ultimele omagii precum și toate oficiile diplomatice și ambasadele prezente în România. Numeroase condoleanțe au fost transmise telefonic și prin fax din partea organismelor oficiale. Personalul ambasadei a purtat însemne de doliu, imediat după aflarea veștii, acest lucru pornind din propria inițiativă a fiecăruia.

Cele mai frumoase gânduri au fost cele ale copiilor, care au dorit să-și transmită câte ceva unei prințese adevărate, din păcate, pentru ultimul ei drum.

ANDREI
DIMULESCU

O biografie excepțională

Diana Frances Spencer s-a născut pe 1 iulie 1961 în Park Home, reședință pe care părinții ei au închiriat-o pe unul din domeniile Reginei Elisabeta a II-a. Prietenii ei din copilărie au fost mezinii reginei, Prinții Edward și Andrew. A fost al treilea copil al lui Edward John Spencer și al soției sale, Frances Ruth Burke Roche. În 1969 părinții Dianei divorțează. Din 1975 devine Lady Diana Spencer, după ce tatăl său accede la titlul de al optulea Conte Spencer.

Termină școala în Elveția și se întoarce la Londra unde va locui împreună cu trei prietene în cartierul South Kensington. Este educatoare la o grădiniță de lux din capitala engleză.

Reînnoiește contactele cu familia regală și mai ales cu moștenitorul tronului, Prințul Charles. Logodna celor doi este anunțată în mod oficial pe 24 februarie 1981, pentru ca nunta secolului să se desfășoare câteva luni mai târziu, pe 29 iulie la Catedrala St. Paul din Londra și să fie urmărită în direct de peste 700.000.000 oameni din 61 de țări. Pe 21 iunie 1982 se naște Prințul William Arthur Philip Luis de Wales, primul copil al Dianei și al doilea pe linia succesiunii la tron. Doi ani mai târziu, pe 15 septembrie 1984, se naște Prințul Harry Charles Albert David.

Regina Elisabeta a II-a a numit anul 1992, „annus horribilis“. Și, într-adevăr a fost un an oribil atât

pentru monarhie, cât și – sau poate mai ales – pentru Lady Di. În iunie, biograful ei, Andrew Morton, publică *Diana: Her True Story* (Diana: Adevărata poveste), o carte de imens suc-

ces, în care, printre altele, dezvăluie legătura amoroasă a lui Charles cu Camilla, crizele de bulimie și nenumăratele încercări de sinucidere ale Dianei. Ziarul londonez de scandal *The Sun* publică transcrierea unei convorbiri telefonice compromițătoare între Diana și James Gilbey înregistrată în 1989. Câteva luni mai târziu același ziar îl compromite și pe Charles, publicând transcrierea unei convorbiri telefonice intime între acesta și Camilla, înregistrată tot în 1989. În decembrie 1992, la cererea Reginei, Charles și Diana își anunță public despărțirea, fără însă să se pomenească de posibilitatea unui divorț.

După câțiva ani în care relația lor a fost mereu în centrul atenției presei din toată lumea și după ce amândoi au recunoscut că au avut relații extraconjugale (el cu Camilla, ea – cu instructorul de echitație James Hewitt), Charles și

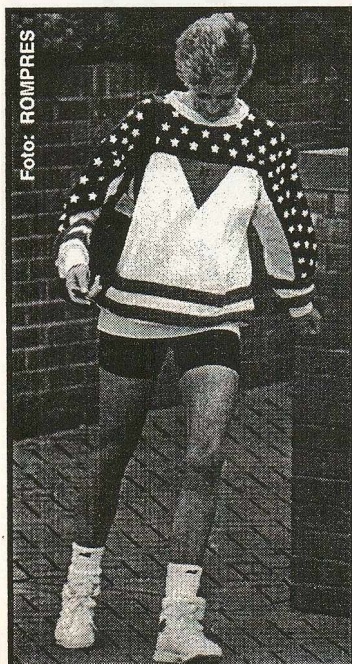
Ianuarie 1997. Împreună cu o victimă a minelor de teren, în Angola

Diana divorțează pe 28 august anul trecut.

După divorț, Diana își continuă activitatea caritabilă în toată lumea. Ultima campanie la care a aderat a fost cea împotriva fabricării și utilizării minelor de teren, Diana vizitând Bosnia și Angola.

La un an de la pronunțarea divorțului, Diana, prințesă de Wales, moare într-un tragic accident de mașină la Paris.

Pagini realizate de
ALEXANDRU ARION ■

La ieșirea dintr-un club de sănătate din Chelsea, Londra

La London's Coliseum

Ce recomandare aş face celor aflaţi la putere în România? Să îndrăznească!

Constantin Tsoukalidis este în prezent membru al Consiliului de Administraţie şi director general al INTRACOM S.A. din Grecia având responsabilităţi în ceea ce priveşte strategia marketing-ului companiei atât în plan local cât şi internaţional.

A lucrat în cadrul companiei chiar de la înfiinţarea ei – în 1977 – întâi ca manager al R & D, apoi ca director tehnic.

C. Tsoukalidis a absolvit Facultatea de Inginerie Electromecanică a Şcolii Politehnice din Bucureşti – România şi Universitatea Naţională Tehnică din Atena. S-a specializat în Microelectronică şi Fizica Solidelor.

Datorită implicării sale active, INTRACOM s-a transformat într-o companie exportatoare multinaţională.

A proiectat personal, cu succes, o serie de produse de telecomunicaţii pentru INTRACOM care a devenit o prezenţă puternică în Uniunea Europeană în ceea ce priveşte organizarea şi susţinerea financiară a cercetării ştiinţifice.

DI Tsoukalidis este membru al Consiliului de Administraţie al filialelor INTRACOM şi a Intrasoftware, Intralot, Instant Lottery, Intrarom, Bulfon, Olympic Lottery şi Softcom.

Este membru al Comitetului pentru Cercetare şi Tehnologie al Federaţiei Industriilor din Grecia şi reprezentantul ei în Uniunea Industriilor şi Confederaţia Patronilor din Europa. Este, de asemenea, membru al Consiliului de Administraţie al Fundaţiei Dunării (o fundaţie particulară având ca scop realizarea şi susţinerea investiţiilor în zona Dunării şi membru al Consiliului de Afaceri greco-americane.

În 1994 a fost numit Consul Onorific al Republicii Moldova în Grecia.

Născut în 1952.

Căsătorit.

Are un fiu.

– Ce v-aţi dori pentru anii viitori?

– Să creăm cât mai multe grupuri mixte în zona balcanică, şi, în special, în România, cu care avem relaţii şi afinităţi psihologice; oricât de impersonale sunt afacerile, există şi o latură personală. Ar fi extraordinar să lucrăm împreună în zona balcanică şi în Europa de Est, intrând în competiţie cu marile concerne.

Aşa se încheia un interviu cu domnul Constantin Tsoukalidis găzduit de suplimentul Grecia realizat de o echipă a Flăcării în 1994. De data aceasta, dialogul se desfăşoară în România şi dovedeşte că dl Tsoukalidis s-a ținut de cuvânt şi a pornit o afacere de anvergură în ţara noastră.

– Ce v-a determinat să faceți pasul către această zonă a Europei?

– Această zonă reprezintă o lume nouă, noi piețe. România este o țară cu un potențial mare și se așteaptă o revigorare a economiei ei și o amplasare între economiile din Europa. Întrebarea care se pune însă este când se va produce acest lucru?

– Când ați ales România, ați avut motive de ordin personal?

– Și de ordin personal. Am trăit și am studiat în România și mă simt foarte legat de ea. Sunt mulți greci care simt ca mine.

– V-a trebuit curaj pentru a porni o afacere în România?

– Mult, mult curaj. Eu am mai încercat să fac afaceri în România în 1979–1980. M-am lovit de o birocrație foarte puternică, un adevărat labirint birocratic și am renunțat. Prima încercare după 1989, a fost în februarie 1991. A fost greu, dar am putut începe o afacere. Grecia are un mare avantaj. Noi am trecut recent printr-o perioadă de tranziție până în momentul în care ne-am încadrat în UE. Avem, deci un „know-how“, să spun așa, în ceea ce privește integrarea în structura UE, deoarece ceea ce se întâmplă aici este ceva trăit de generația celor de 45–50 de ani azi. Acest lucru reprezintă un avantaj în relațiile cu România. Alți parteneri europeni sunt obișnuiți cu infrastructuri date, nu în formare.

– De ce greutateți v-ați izbzit atunci când ați decis să faceți afaceri în România?

– Anul în care am hotărât să facem o societate mixtă a fost 1993. A fost o investiție inițială mică. În 1994 am creat această societate mare, cu un capital de 7 milioane de dolari; greutatea au fost între 1991–1993, în perioada de tatonări, de discuții. Ne-am lovit de sistemul legislativ arbitrar și schimbător. Legea 31, așa cum era, era un lucru pozitiv. Apoi, a apărut o nouă lege; la sfârșitul celor 5 ani, prin care nu se mai acordau facilități, unele lucruri contradictorii, unele taxe excesive, impozite directe și indirecte. Există o confuzie: se vorbește de taxa de profit, care poate fi între 32 și 38%. Problema nu este această taxă, ci taxele indirecte pe salarii, pe alte activități care, în final, sabotează presupusa competitivitate a forței de muncă. Se ajunge la paradoxul ca în România specialiștii să fie mai prost plătiți, iar patrona-

mul să coste mai mult decât în alte țări din vest. Dar mă așteptam la toate aceste dificultăți.

– Descrieți puțin locul pe care l-ați ales drept sediu în București.

– În perioada de tatonări am pornit mai multe discuții cu posibili parteneri: Societatea de aparate de măsură Electronica etc. Unele posturi erau, ca să zic așa, ocupate. În Timișoara Electro Banat a făcut o societate mixtă cu Alcatel, Electromagnetica cu Siemens. Dintre cei rămași, am ales Automatica. Acolo am găsit un fond comun și am putut avansa. Totul a durat mai mult decât mă așteptam.

– Ce rol acordați relațiilor interumane în acest hățiș al creării unei societăți?

– Relația interumană este hotărâtoare în orice relație care implică unele concesii reciproce, deoarece, dacă nu există încredere în cel din fața ta, este inutil să faci ceva, să pornești ceva. Există și un factor adițional, care pentru noi, grecii, implică mai multă oboseală. Grecia nu este cunoscută tradițional drept o țară în care se produce înaltă tehnologie (electronică, telecomunicații etc.). Deci, prima reacție a celor care aud de înaltă tehnologie grecească este negativă. Este nevoie de foarte multă muncă la nivel interuman pentru a face să dispară această neîncredere și să se creeze o bază de discuții firească. Bineînțeles, dacă ești un nume consacrat, Siemens sau Alcatel, o parte din etapele intermediare dispar.

– Mai este și problema încrederii între cei doi parteneri.

– Orice contract conține anumite clauze, referiri la garanții bancare, toți își doresc să nu ajungă să facă uz de aceste paragrafe. În relațiile de tip investițional, încrederea vine mai ales din partea celui care face investiția. Cu cei de la Automatica am avut surpriza să vedem că îndoiala a persistat mult timp. Pe măsură ce aspectul locului se schimbă, se poate citi pe fețele lor cum începe să dispară această îndoială.

– Ați găsit o situație precară?

– Mult mai precară decât o estimaserăm noi. Există o hală în care se aflau o mulțime de utilaje care nu lucrau și nu îți puteai da seama de adevărata condiție a clădirii.

– Sincer, de ce vă mai trebuia această poveste pe cap?

– E adevărat că, la un moment dat, unii oameni dispun de un venit care le-ar permite să trăiască tot restul vieții fără să facă nimic. Dar cred că nimeni nu poate trăi fără să facă nimic. Apoi, cred că în așa-numita ideologie a afacerilor a face tot timpul ceva nou, a crea reprezintă un crez. Nu este vorba de bani, ci mai degrabă este un mod de viață. Unii citesc, alții ascultă muzică și tot așa unii fac afaceri, având această dorință de a crea.

– În acest moment lucrurile se apropie de ce năzuiați dv. să fie?

– Anul 1997 se va încheia cu o cifră de

afaceri de 15 milioane de dolari. Nu este ceva ce dorisem noi, poate dorisem mai mult, dar nu este nici nesatisfăcător, ținând cont și de șocurile economice prin care a trecut România. Credem că în anul 1997 ne vom stabili, iar în 1998 se va realiza ceea ce ne-am propus inițial.

– Acest lucru este din punct de vedere al cifrei de afaceri. Dar referitor la proiectul inițial?

– Raportul că în acest an INTRACOM a primit certificatul de calitate, că s-a creat un grup care începe să producă și să administreze softurile și care va intra împreună cu grupul nostru într-un program de comunicații europene reprezintă pentru noi elemente esențiale. Cifra de afaceri reflectă activitățile.

– Până la urmă sunteți mulțumiți sau nu?

– Nu sunt mulțumit. Există două aspecte. Întâi, ar fi vai și amar dacă oamenii de afaceri ar fi mulțumiți. De aici s-a născut și „conflictul“, în țările dezvoltate, dintre oamenii de afaceri și politicieni: oamenii de afaceri îi acuză pe politicieni că nu fac ceea ce trebuie pentru a merge înainte și viceversa. Dar, în afară de asta, aș spune că, datorită legăturilor de care vorbeam, am în adâncul sufletului o nemulțumire. Aș fi dorit ca, în general, România, pe plan economic, să fi avansat mai mult, pentru că este o țară bogată, cu oameni talentați, cu o pregătire temeinică. Cu toate acestea, mulți pleacă în alte țări. Această scurgere a valorilor trebuie oprită, pentru că numai așa se poate revigora economia.

– Ce trebuie pentru a opri această migrație?

– România ia împrumuturi de la fondurile internaționale, le folosește în lucrări de infrastructură, iar când se apropie scadența, din cauza problemelor economice (nu există baza de producție etc.) continuă să facă devalorizări. Iar acest lucru creează datorii. Există un element esențial. În 1982–1983, guvernul grec a hotărât ca toate procurările publice (licitațiile publice) să se facă în moneda locală și cu livrări la cumpărător. Dacă măsura respectivă

s-ar lua în România, acest lucru va ajuta foarte mult și stabilizarea economiei și balanța de plăți. Va fi o inițiativă indirectă de a investi în România. Cineva, pentru a putea face o ofertă în lei de marfă livrată la cumpărător trebuie să aibă un minim de infrastructură locală, cel puțin un birou cu angajați care să scoată marfa din vamă, să facă previziuni economice, să se ocupe de relația cu băncile etc. Astfel s-ar revigora activitatea economică și o mare parte din sumele date de fondurile internaționale vor face un cerc mai mare și de durată mai lungă în interiorul țării.

– Prin poziția pe care o ocupați, nu ați avut posibilitatea de a vă expune ideile în sferele politicii?

– Am vorbit la multe conferințe și simpozioane. De exemplu, m-am referit la faptul că nu se face distincția între societăți industriale și comerciale din punct de vedere legal. Orice societate din România este o societate comercială. Această distincție este necesară. Este mult mai fragilă ideea unei societăți industriale decât a uneia comerciale. Țin minte și răspunsul care mi s-a dat, care a fost foarte scurt: „Aveți dreptate”. Dar nu s-a schimbat nimic. Cu alte ocazii, m-am referit la problema taxelor vamale, la faptul că în industria electronică taxele vamale pe componente sunt mai mari decât cele pe produsele finite.

– Ca om de afaceri ați simțit vreo schimbare după schimbarea politică din anul trecut?

– Aș spune că schimbarea este în primul rând de ordin psihologic. Există o mai mare încredere că se va întâmpla ceva. Nu se știe însă ce. Se tot anunță măsurile de reducere a impozitului pe salarii, pentru a se permite oferirea unor salarii mai mari fără să fie costul patronatului excesiv. Să vă dau un exemplu. Într-o altă țară europeană, pentru a lua un absolvent de facultate și a-i da 1.000 \$/lună net, costul patronatului este de 1.300 \$. Aici, la 1.000 \$, patronatul dă, de fapt, 2.700 \$. Este inimaginabil.

– Dar în afară de componenta psihologică, există vreo schimbare?

– Deocamdată nu. E ca la cursă, unde atleții sunt ridicați de pe blocul de starturi și așteaptă împușcătura. Noi așteptăm împușcătura.

– Cum mai trece o zi din viața dv.?

– Este și fascinantă și obositoare. Călătorii, foarte puțin timp pentru viața particulară. Soția mea s-a obișnuit și distanțele nu ne despart. Dar este greu. Fiul meu studiază matematici speciale și biologie la Harvard. Știința care câștigă teren astăzi este biotehnologia (crearea de gene, îmbunătățirea sistemului medical etc.).

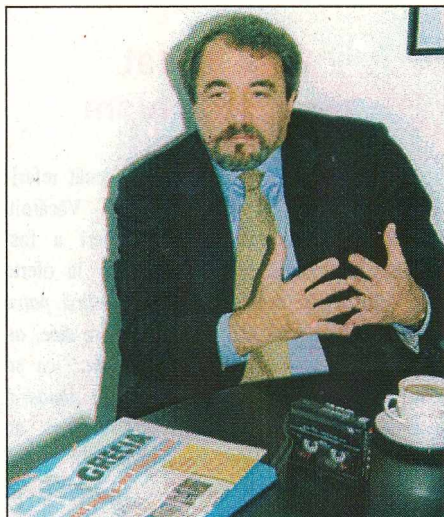
– Mai sunteți adeptul ideii de acum câțiva ani cum că niște țări ca Grecia și România au șanse mai mari în parcurgerea unor etape, fără să cunoască tulburări, cum s-a petrecut în țările dezvoltate, care au avut o dezvoltare rectilinie, normală?

– Da, acest „salt de broască” de care

vorbesc mulți sociologi există. Problema este cum te dezvolti economic. Teoriile economice sunt teorii. În mod ideal, într-o societate închisă s-ar putea crea o economie foarte viabilă dacă jumătate din populație ar săpa gropi și cealaltă jumătate le-ar astupa. Puterea economică nouă se găsește mai ales în sfera serviciilor. În această sferă este foarte bine adoptată și producția de soft-uri. Soft-ul este, aș spune, prima producție materială (nu are baze materiale) în care procentul de valoare adăugată este de aproape 100%. Astfel spus, valoarea adăugată este creierul. Investițiile sunt foarte reduse, iar beneficiile foarte mari. În acest sens aș spune că țările ca România pot face un salt înainte, pentru că soft înseamnă creativitate, capacitatea de a găsi soluții rapide, eficiente și cât mai puțin costisitoare. Poate că din toate defectele noastre balcanice e timpul să culegem roade. Mă refer la indisciplina, la vitalitatea noastră, pe care le putem transforma în ceva pozitiv.

– Pe ce se bazează relația profundă de prietenie dintre greci și români?

– Aceste popoare sunt cele mai vechi din

regiune. Apoi, în diverse perioade mai sumbre, în principalele moldo-valahe, prezența grecilor, aici, contestată sau nu, a fanarioților, cred că a reprezentat unul dintre elementele constituirii statului modern român independent. Pe de altă parte, religia ortodoxă a legat și continuă să lege aceste două popoare. În concluzie, nu se poate nega că există trăsături comune.

– Ce rol joacă în viața omului de afaceri Tsoukalidis cultura?

– Cultura este un element esențial. În viața omului de afaceri este nevoie de puterea interioară. Sunt multe momente când totul pare negru și ai nevoie de corzi de oțel în suflet pentru a continua. Cred că aceste corzi de oțel sunt reprezentate, făurite de cultură. Aici găsesc sprijin, refugiu, mă ajută să interpretez mai bine fenomenele și să găsesc de fiecare dată noul punct de pornire.

– Ce poet vă place mai mult: Kavafis sau Seferis?

– Greu de ales. Sunt două epoci diferite. Seferis se apropie de Elytis, iar după părerea mea, Elytis este cel mai mare poet al Greciei moderne. Kavafis este un bijutier. Este un mare poet. Nu a scris mult, dar unele poezii ale lui au acea formă distilată în care nu există nimic în plus și nimic în minus. Au o structură cristalină perfectă. Ceea ce admir la operele de artă este un joc de structuri. Ideile, mesajele sunt limitate. Arta este infinită. Pe același mesaj poți avea mai multe structuri. Ceea ce admir este structura operei de artă și modul în care s-au îmbinat lucrurile.

– Cum se explică împăcarea grecilor cu propria lor istorie? Grecii se simt bine printre vestigiile trecutului.

– Împăcarea cu istoria provine din faptul că grecii nu-i prea dau importanță, în sensul bun al cuvântului. Grecii au dinamism, le place să călătorească, să găsească lucruri noi. Grecia este un stat care are 10 milioane de oameni între granițe și 10 milioane în afara lor. Este un stat cu o istorie recentă, ca stat independent de sine stătător. Mai puțin de un secol înainte Grecia era o idee. În toată istoria lor, grecii nu și-au privit țara ca un loc ci legătura culturală, etnică, de limbă. În toată Europa, pașapoartele au fost o invenție a primului război mondial. Acum, prin C.E. se încearcă să se uite complet această invenție. Grecii s-au simțit legați mai ales de un anumit mod de gândire și exprimare. Asta explică și existența Imperiului Bizantin, evoluția lui etc.

– Când vreți să vă simțiți bine, la ce vă gândiți? Ce stare vă induceți pentru a vă alunga gândurile neplăcute?

– Americanii au teoria „think positively”. Eu cred că unele stări neplăcute au nevoie de exteriorizare, altele de schimbare de atitudine, de mediu, a peisajului pentru ca mintea să părăsească algoritmul greșit și să înceapă construirea unuia nou.

– Revenind la afaceri, cum va arăta INTRAROM în 2000?

– Ambiția grupului nostru este ca INTRAROM să fie o societate de sine stătătoare, să-și ia singură deciziile, să activeze independent, să participe pe piața Europei Centrale și de Vest, să se extindă în toate direcțiile.

– Când credeți că România va reuși să depășească obstacolele?

– Nu știu și nici nu aș putea răspunde obiectiv. Oamenii de afaceri sunt blestemați să fie optimiști, altfel nu ar face afaceri. Deci, eu sper să se întâmple cât de curând, astfel ca, în 5-6 ani, România să devină o țară cu o economie structurată.

– Ce recomandare ați face celor aflați azi la putere?

– Să îndrăznească.

Atenție, se deschid ușile!

Convenția Națională a Partidului Democrat (Iași, 29-30 august 1997) a criticat fără ocolișuri toate forțele politice: adversarii, aliații, neutrii. Dar, spre cinstea lor, cele mai severe comentarii au fost adresate chiar PD. Am avut ocazia să auzim analize necruțătoare, fără precedent pe scena politică românească, vizând toate nivelurile partidului – mai puțin, e drept, pe președintele Petre Roman. Pe de altă parte, deși și-au arătat dezamăgirea față de scorul electoral și reflectarea PD în presă, democrații au avut înțelepciunea să nu se plângă nici de alegători, nici de ziariști.

Fals tratat de masochism

Despre adversari, mai tranșant decât referirile – fugare – la moștenirea Văcăroiu prezente în documente și dezbateri a fost răspunsul președintelui PD referitor la oferta de colaborare făcută de PDSR: „Adică patru ani dumnealor au fost pe cai, cum se zice, au făcut ce-au dorit, au greșit reforma, ca să nu mă exprim altfel, au călcat-o în picioare, au dus țara într-o situație foarte grea, au readus practicile de conducere ale vechii orânduiri, au făcut ca să se nască în România o corupție endemică (...), au fost atât de dușmănoși față de noi încât au fost gata să ne însceneze și procese de tip stalinist. Bun! Acum dumnealor – uitând toate lucrurile astea – vin și spun „Ce-ar fi să colaborăm?” Pe ce temeieri să colaborăm și pentru ce?!“

Mai puțin tranșant, în schimb cu subtil sarcasm, s-a referit președintele Roman la oferta similară a Alianței Pentru România: „Nu știu exact despre ce ofertă poate fi vorba. APR nu este o grupare care să fi lăsat impresia că s-a bătut pentru ceva înainte de ruptură, ruptura petrecându-se exact când PDSR a pierdut alegerile. E un fapt elementar, care spune exact ce se poate și mai ales ce nu se poate“.

Multe au fost criticele, delimi-

tările și ironiile – voalate sau tranșante – adresate CDR. Raportul lui Roman a fost împănăt cu referiri la „recondiționarea mesajului politic istoric zămislit în ultima parte a secolului al XIX-lea și prima parte a secolului XX“, cu precizări gen „PD nu are nostalgii, ci proiecte (...), reprezintă viitorul, iar nu trecutul“, sau transparente parafrazări tip „PD a făcut contractul cu istoria“. Fără inutile comentarii, alte câteva citate: „pretenția de a zice că lumea a început cu noi în decembrie 1996“, „Nu putem justifica legile și actele de modernizare, reforma însăși, doar prin modele și precedente istorice“, „răspunsul social-democrat la ultra-liberalism, de fapt la un liberalism desuet, tip secolul al XIX-lea și prima jumătate a secolului al XX-lea...“.

Raportul cu privire la organizațiile teritoriale acuză „tendința de subalternizare a PD în cadrul coaliției guvernamentale“ și – într-un pasaj care nu a fost citit în plen – afirmă că „reprezentanții CD invocă Rezoluția 1123 a

Radu Berceanu, păzind ca „ușile deschise“ să nu devină „uși vraise“

Adunării Parlamentare a CE adoptată în aprilie 1997, întinzându-ne o capcană perfectă din care n-am putut ieși”.

În fine, mai multe comentarii au susținut că n-ar exista nici un fel de dispute dacă CDR ar respecta programul de guvernare (deci nu-l respectă).

Dar toate acestea sunt simple mângâieri față de acuzele aduse chiar PD. Raportul Roman: „suntem catalogați de către un număr semnificativ de cetățeni drept atotștiutori, superficiali, preocupați prea mult de rezolvarea propriilor interese”, „60,5% din cetățeni nu-i cunosc pe liderii locali ai PD”, „o altă temă serioasă de reflecție este faptul că persoanele în vârstă de 18-29 ani au pondere mică în electoratul nostru potențial – 12,8%”, „din pricini diverse, în special ca efect al limitelor noastre în materie de acțiune practică, aceste documente (Pactul Social etc. – n.r.) sunt foarte puțin cunoscute, chiar de către militanții PD”. Aceste observații, e drept, sunt copleșite de afirmații gen „suntem partidul Revoluției române”, „Spre deosebire de toate celelalte partide (...), PD s-a format de la început ca partid modern”, „guvernul marii reforme a fost cu adevărat guvernul Roman” etc.

Raportul Biroului Executiv: „PD nu a constituit forța capabilă să asigure victoria candidatului său la președinția țării”, „cu aceiași oameni și în același stil de lucru vom comite aceleași greșeli și vom obține aceleași rezultate”, „sedii din centrele județene și localitățile mari sunt, zile la rând, cu lacătul la ușă”, „acești ei, ai noștri umblă mai ales după satisfacerea unor interese de ordin personal”, „formulele de organizare pe care le-am adoptat nu au dat rezultatele scontate”, „operațiunea uși deschise nu a avut succes”, „Câte Colegii Directoare au fost de la care participanții au plecat lăsând impresia că au acceptat toate hotărârile și odată întorși în teritoriu acestea nu au fost respectate?”, „PD nu și-a vindecat încă două grave maladii: lipsa unui sistem funcțional de comunicare (...) și (...) o anume atitudine de indisciplină, de indiferență și de ignoranță la deciziile date de conducerea centrală”, „problema restituirii terenurilor unde PD a băjbăit luni de zile” (ultimele două pasaje au fost „sărite” la lectura în plen), „Osatura pe orizontală și verticală a partidului (...) nu este nici clară, nici rezistentă”, „BEx a fost împărțit în două componente (...) care nu comunică suficient între ele”, „În campania electorală ne-a plăcut să spunem Mai întâi oamenii. Acum se pare că am uitat acest îndemn”, „Organizația «seniorilor» nu coordonează organizația de tineret și, evident, aceasta nu se simte obligată să răspundă sau să informeze”, „ne alarmează numărul mic de tineri care se înscriu în organizațiile PD”, „Ce să mai spunem de situațiile în care nici măcar nu

reacționăm la evenimente!” etc. etc. etc.

La prima vedere, atare autoevaluări sunt șocante. Adversarii politici probabil că-și râd în pumni „Nu mai e nevoie să-i atacăm, se faultează singuri!”. Dacă, însă, analizele nu sunt doar demonstrative, dacă se va ține cont de ele – cu sau fără voia lui Radu Berceanu –, atunci Partidul Democrat nu va avea decât de câștigat.

Unde e Iașiul de altădată?

Spectacolul politic al Convenției Naționale PD a fost o adevărată demonstrație de forță – cu câteva sincope. Uriașul efort financiar (casă-masă-transport pentru 900 oameni!) a fost dublat de o organizare care n-a scăpat aproape nimic din vedere, inclusiv logistica, prezentarea Iașiului și distracțiile. Politica „ușilor deschise” s-a materializat și la modul

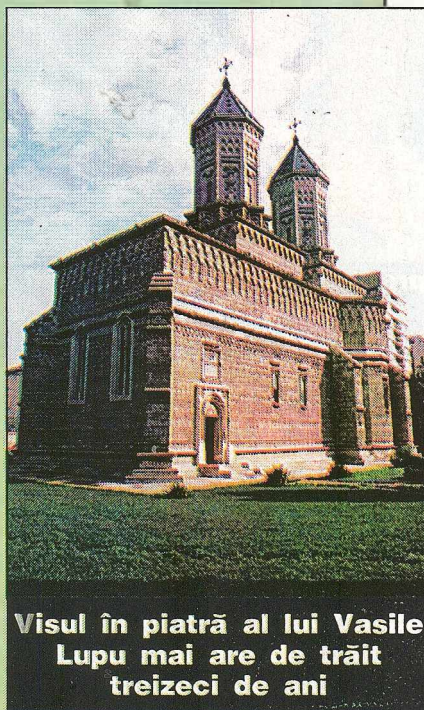
propriu: peste tot se putea circula fără opreliști, abordările membrilor PD de orice rang fiind scutite de orice protocol. Ziariștilor li s-au asigurat condiții de lucru fără cusur, dar – din păcate – a lipsit cu desăvârșire un „ghid” care să se ocupe de ei. Numeroase au fost ocaziile când n-aveai pe cine să întrebi ce urmează, unde mergem, unde oprește autocarul etc. Situația a degenerat dramatic pe drumul de întoarcere, când n-a lipsit mult să iasă cu bătaie pe tema unde și când oprim. Pentru 161 de ziariști trebuia să existe cel puțin un „Jolly joker” cunoscut tuturor, care să știe totul în fiecare moment. Poate data viitoare...

Una peste alta, esențialul l-a spus, la începutul cuvântului său, Radu Berceanu: „Unde ești tu, Solcane, să vezi ce face PD-ul aici, în fieful vostru, unde credeai că o să mai guvernezi cel puțin 12 ani și unde a cîtuorit tovarășul Ion Iliescu când era prim-secretar la Iași!”

Un personaj fascinant

Mare greșală au făcut majoritatea ziariștilor, renunțând la micul tur al orașului! Surpriza a constituit-o fermecătorul profesor **Alexandru Murgu**, care a revărsat asupra noastră fluvii de istorie, filozofie, artă, știință, sfaturi practice și umor! Spațiul mă obligă să mă rezum la doar câteva din cele povestite (într-o ploaie de citate, date istorice, subtile aluzii politice și scilicitoare comentarii) de către fascinantul profesor ● O parte din basoreliefurile interioare ale Palatului Culturii sunt proiectate de... Henri Coandă, care în tinerețe a cochetat cu artele plastice ● La inaugurarea statuii lui Ștefan cel Mare, în 1883, se pare că Eminescu intenționa să recite o poezie – lucru neobișnuit pentru el – dar în seara precedentă a fost răvășit de primele semne ale bolii. A venit totuși, îmbrăcat într-un costum atât de ponosit încât Regele Carol I l-a tras deoparte și i-a reproșat ținuta sărăcăcioasă. Eminescu i-ar fi răspuns: „Nu numai că e un costum amărât, dar e și împrumutat. Asta e soarta noastră, a românilor, să avem haine de împrumut, granițe de împrumut, regi de împrumut...”. Nu se cunoaște răspunsul regelui... ● Biserica Trei Ierarhi, unică în lume (chiar și acum, când învelișul inițial în aur s-a erodat demult), a fost ridicată de Vasile Lupu ca un fel de compensație a faptului că el nu era de viță domnească. De altfel, a supravegheat personal lucrările, al căror arhitect e necunoscut ● Din păcate, conform studiilor făcute, uzura produsă de poluare, intemperii și alți factori îi mai rezervă bijuteriei arhitectonice doar 30 de ani de supraviețuire

● Ca să nu mai vorbim de efectele apelor freatice și ale construcțiilor masive din jur ● Ghidul ne-a prezentat orașul atât de amănunțit încât n-a omis să ne semnaleze (fără a ne recomanda!) nici zona „fetițelor” din Copou ● Dar „dezlănțuirea” profesorului Murgu s-a produs în „Sala pașilor pierduți” a Universității, unde „foarte pe scurt” (adică în doar o oră!) ne-a „citit” picturile lui Sabin Bălașa într-o interpretare unitară, complexă, cu nenumărate trimiteri în istorie, filozofie, medicină, matematică, fizică, cosmogonie, politică și – firește – artă ● Vreau să cred că pictorul știe că la Iași există un om care îi prezintă lucrarea drept „o carte unică în lume” ● Promit cititorilor că îl vor cunoaște mai bine pe acest extraordinar profesor ● Și tot despre Iași: e un oraș curat – cel puțin în zonele pe unde am băntuit noi – cu marcaje rutiere foarte clare, iar majoritatea trecerilor de pietoni au rampe pentru cărucioarele de invalizi. Există și „buticuri”, dar standardizate, cochete și alinate.

Visul în piatră al lui Vasile Lupu mai are de trăit treizeci de ani

Tot ce nu știți încă despre Convenția PD

Pentru ziarisții care au ales autocarul oferit de PD, totul a început cu stângul: s-a plecat cu peste o oră întârziere și drumul a durat, incredibil, aproape zece ore! ● La sediul din Modrogan și pe drum s-au făcut cel puțin cinci liste cu participanții, deși toți se anunțaseră din timp ● Șoferul – altfel băiat bun, conducea foarte personal: încetșor și – când a început ploaia – fără a folosi ștergătoarele ● O violentă explozie de cauciuc, care ne-a săltat de pe scaune și a umplut mașina de fum, a fost complet ignorată, încât restul drumului s-a desfășurat în clemăniturile sinistre ale roții dezarticulate ● În Iași au început băjbăielile după hotel. Până la urmă – culmea! – l-am găsit ● Despre mâncare și băutură – numai de bine ● Trei discoteci erau pustii, a patra – supraaglomerată. O fi fost ceva ce nu știam noi ● S-a umblat și s-a dansat până în zori ● Convenția a început fix la ora anunțată, în sala Teatrului Național,

Spre surpriza lui, nimeni nu l-a întrebat pe Traian Băseu despre taxă

somptuoasă, dar – vai! – lipsită de orice aerisire ● Femeile (delegat, invitate și ziariste) au primit câte un trandafir. Frumos ● Sala presei era dotată cu toate cele: faxuri, telefoane, copiator, mâncare, răcoritoare, cafea – la discreție ● Exceptând deschiderile și închiderile (când se aplauda sacadat, în picioare, imnul partidului), sala nu a abuzat de aplauze și ovații ● Primii democrați care s-au aventurat în zona fierbinte a ziarisților au fost Cristian Dumitrescu și Mariana Stoica ● Seara, masa festivă de la „Moldova” s-a transformat repede din „bufet suedez” în saună suedeză ● Drept care – după golirea meselor, evident – s-a evadat repede, care spre Cazino „Unirea”, la invitația lui Alexandru Sassu, care în discoteca „Moldova”, unde a dansat și președintele ● La cazinou s-a practicat exercițiul „cum încap 250 de oameni în 10x10 m” ● Târziu după miezul nopții, cele două grupuri au fuzionat în restaurantul „Unirea” ● Noaptea, Iașul e destul de animat. Fetele umblă, obligatoriu, în grupuri de câte trei. Sigur e ceva ce nu știm noi ● N-am putut

să nu remarcăm că Sassu ia foarte în serios atât relațiile cu presa cât și – conform documentelor partidului – imperativul de-a acorda cât mai multă atenție femeilor ● După noaptea albă, dimineața lucrările s-au urnit mai greu. În sediul PD (care – curat blestem – e comun cu cel al PDSR) se dădeau telefoane disperate prin camerele de hotel ● Drăguț: în sediu, pe un fișet, e afișat un citat din Ciorbea ● Sâmbătă a fost o zi cu ploaie ● L-am pândit cu atenție: Roman asculta atent pe fiecare vorbitor ● Dubios entuziasmul cu care a fost aplaudat Triță Făniță când a zis: „Și pentru noi dreptul de proprietate e sfânt, numai că noi vrem să construim, nu să distrugem” ● Ghici cine vrea să distrugă ● Radu Berceanu a agitat apele, criticând violent Raportul lui Vasile Blaga. Ulterior ne-am lămurit că Roman susține acest raport, cu toată duritatea lui autocritică ● Problema e dacă s-o fi lămurit și Berceanu ● Apropo de celebra scuză „N-am știut ce ne-a lăsat Văcăroiu”, de reținut precizarea lui Bogdan Niculescu-Duvăz: „Știam precis la ce ne înghimăm, știam precis care sunt găurile negre ale economiei naționale” ● Pe hol, o ziaristă se plângea că lipsa unui text scris al lui Adrian Severin (care a vorbit liber) „e o traumă pentru presă”. Severin și-a făcut mea culpa: „N-am vrut să vă traumatizez. Sunt complet neconsolat” ● La conferința de presă, când ProTV-ul era să fie sărit de pe lista cu întrebări, același Severin a exclamat: „Tocmai noi, generația Pro?” ● Cu eleganță, Roman a respins o ironie la adresa unei celebre „perle” a lui Ion Diaconescu ● Când Severin a proclamat reconcilierea „cu absolut toată lumea!”, președintele i-a suflat „Nu politic!” ● Drumul de întoarcere ar fi fost mai drăguț (mai ales că a durat „numai” 8 ore) dacă doi-trei cetățeni peștiți n-ar fi încercat să ne interzică orice oprire din rațiuni strict biologice. „Eu am 70 de ani și n-am făcut de când am plecat din Iași!” a strigat un nene ● Poate n-avea ce ● La Coșereni, loc înfrământat de cunoscut poliției rutiere (aici au murit și soții Teodorovici), un amărât fusese lovit de un camion, apoi călcat de un autocar și două Dacii ● Mai tupeist încă decât nenea anti-biologic s-a dovedit alt individ, care a deturnat autocarul pe unde avea el treabă „pentru că așa am hotărât eu!” ● Domnu’ Roman, bine zice Raportul ăla: cu aceiași oameni o să obțineți aceleași rezultate ● Și asta tocmai când începusem și noi să ne împrietenim ● Am jucat și FAZAN.

Gospodina din Externe

– Urmează sau nu o restructurare din temelii a Ministerului de Externe, cum scriu zarele?

Adrian Severin: Nu vă sfătuiesc să citiți zarele, pentru că nu găsiți nici o informație

corectă în această privință. Restructurarea MAE are loc, dar ea nu se face în maniera scelerată pe care ne-o sugerează unii. Prefer să fac restructurarea așa cum știu eu decât așa cum nu știu cei care se bagă în ciorbă. Este o problemă de bucătărie internă. Uitați-vă la calitatea mâncării, și nu la cum gătește gospodina. Accept să discut despre rezultatele eforturilor noastre în politica externă, nu pot însă să fac politică externă cu instrumente proiectate de alții. Rezultatele pot fi laudate sau criticate – despre acelea să vorbim, și nu despre modul în care lucrăm noi în minister. Pot să vă spun că peste 60% din oamenii ministerului sunt tineri sub 35 sau sub 40 de ani. Problema mea nu este să scot din minister, așa cum îmi sugerează unii, ci să-i țin pe oameni în minister, întrucât la salariile care li se dau nu rămâne nimeni – nu mai spun că nu vine nimeni de calitate. Acest zgomot pe care mulți îl fac, în cazul unora este făcut din ignoranță, în cazul altora – cu rea credință. Fără să arăt cu degetul la alte ministere, dacă cineva vrea experimente în materie de restructurare n-are decât să experimenteze cu ministerele care suportă astfel de experimente și nu cu ministerul care reprezintă singura armată în stare de operație la ora actuală.

– Rea-credință în ce scop?

A.S.: Foarte simplu! Țara are două armate, una care o apără în caz de război și care, slavă Domnului!, nu este în situația de a opera, și armata diplomaților, care în acest moment este în „război”. Cine vrea ca noi să pierdem această confruntare – pașnică, desigur, un concurs internațional – vrea să distrugă armata, este foarte-foarte simplu. Eu nu idealizez Ministerul de Externe, nu este creația mea, nu sunt un ministru provenit din rândurile diplomaților, deci n-am nici un motiv să ascund anumite neajunsuri, dar nici să schimb oamenii de dragul imaginii de

reformat. Acelora care încearcă să-mi dea mie lecții de lustrare (*ritual de purificare; prin extensie: primenire, curățire, schimbare etc. - n.r.*) le-aș atrage atenția că doctrina europeană în materie de lustrare, așa cum a fost ea consacrată de Consiliul Europei, mă are ca autor pe mine. Iar soluțiile pe care ei mi le sugerează au fost respinse ca nedemocratice și inadecvate de către CE.

Vasile Blaga merge mai departe

– După criticile aduse de Radu Berceanu, vă mențineți punctele de vedere exprimate în Raport ?

Vasile Blaga, secretar general PD: Absolut! Sigur, unora li se pare un pic prea tare modul în care am tratat problemele, dar adevărul este că e în beneficiul partidului. Și și Radu... cred că trebuie să ne armonizăm pozițiile. Eu nu cred că el nu vrea binele partidului, ci

dimpotrivă, eu știu că țin foarte mult la partidul ăsta, dar probabil că avem în acest moment puncte de vedere diferite privind modul cum trebuie să organizăm partidul. Cred că putem să ne armonizăm fără nici o problemă în continuare.

– Înțeleg că în Biroul Executiv nu au fost obiecții de fond la Raport.

V.B.: Nu, nu, în Biroul Executiv, nu !

Nu există lupte de clan în PD

– Am ascultat un Raport foarte critic despre activitatea în teritoriu și mărturisesc că mă pregăteam să laud partidul dv. pentru sinceritate și luciditate. De la dl Berceanu am înțeles însă că ar fi vorba de jocuri de culise!

Petre Roman: Raportul, așa cum s-a precizat, a fost supus discuției Biroului Executiv și desigur că observațiile care s-au făcut au fost introduse în el. Faptul că se spun opinii, opinii publice, în cadrul Convenției Naționale, îl consider un fapt mai degrabă pozitiv. În intervenția mea pe acest subiect cred că am spus foarte răspicat că noi dorim să ducem la bun sfârșit operațiunea „porți deschise” și cred că am spus foarte clar și de ce. Poate că soluția era – și astăzi am propus-o cu titlu definitiv – să aibă loc o dezbatere în temei statutar, condusă la o decizie în temei statutar, care devine deci *normă*. În nici un fel nu poate fi interpretată intervenția

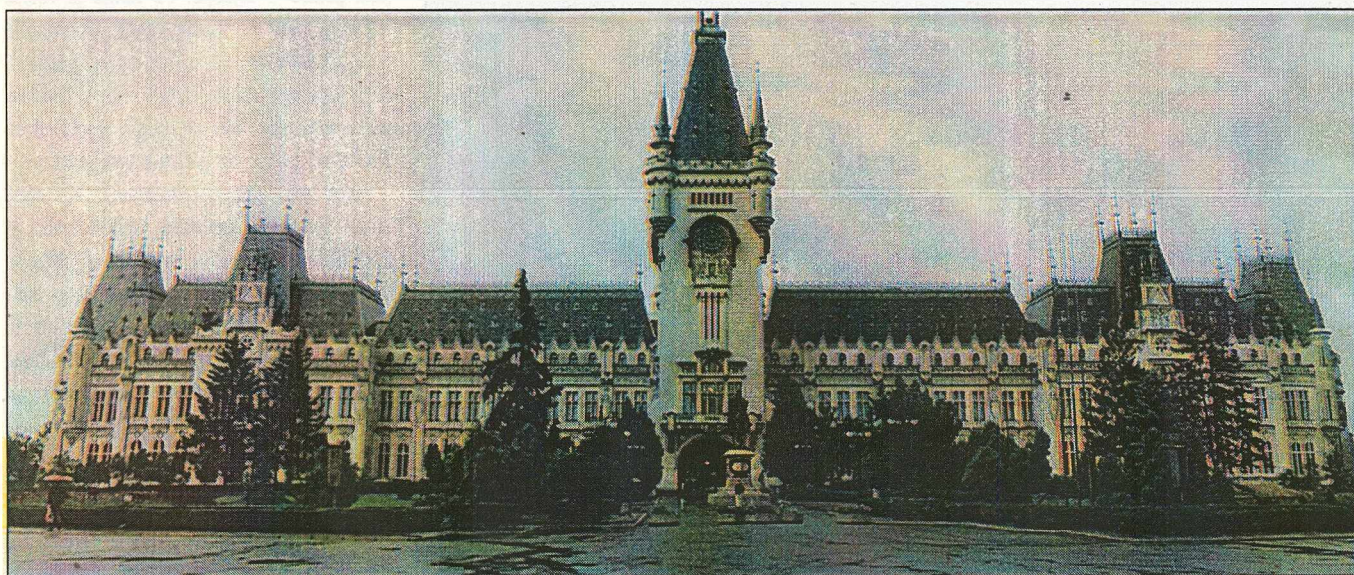

dli Radu Berceanu ca o intervenție care pune în evidență nu știu ce lupte de clan, care de altfel nu există.

– Acum șase ani, presa a anticipat cu mult înainte ruptura de Ion Iliescu – negată însă, de ambele părți, până în ultima clipă. Nu asistăm azi la aceeași situație – față de CDR ?

P.R.: Întrebarea e un pic speculativă... Momentul decisiv al Convenției Naționale din martie '92 a fost acela când, în evidență inferioritate, gruparea „Viitorul pentru România” și gruparea... nu-i mai țin minte numele... condusă de Vasile Văcaru, mi se pare... cele două grupări mai întâi s-au unit și apoi și-au exprimat opinia că mișcarea „Viitorul – azi”, pe care o prezentam eu, este compatibilă cu celelalte mișcări și deci mergem mai departe (*împreună - n.r.*). În acel moment eu am declarat că **nu** sunt compatibile, și mă refeream exact la viitorul politic. A noastră era sinceră pentru reformă, a lor era pospăită, așa...cosmetizată, ca să pară că e și ea pentru reformă. Asta-i realitatea! Și dacă atunci am fost așa, acum ce să mai... (?! - n.r.)

Pagini realizate de
TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Hai să dăm foc la școală!

Printr-o întâmplare fericită pentru el, unul dintre redactorii „Flăcării” a avut posibilitatea să stea două săptămâni în Grecia. După o perioadă de sărăcie sinistră, Grecia a avut o dezvoltare rapidă în ultimii 10-15 ani de când este membră a Comunității Europene. În Balcani a crescut o țară relativ ciudată, cu zone dezvoltate inegal. În Atena, de exemplu, sunt locuri unde totul arată ca în Elveția și cartiere rău famate care și-ar merita numele de Micul București.

Lesbiene pentru estici

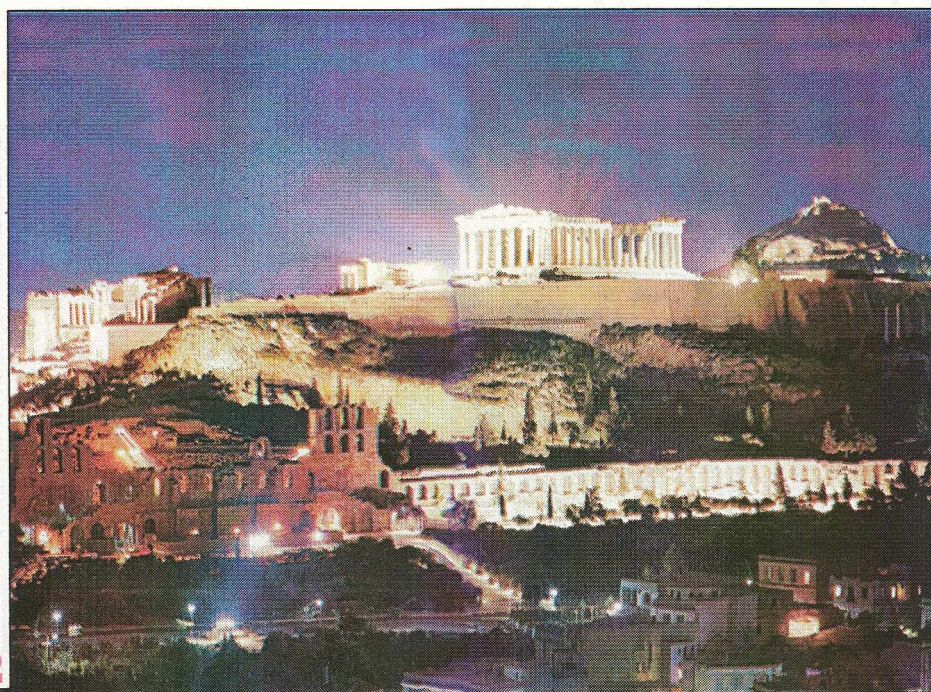
Loutraki este o stațiune chiar lângă Atena. Nu e nici prea-prea, nici foarte-foarte. Aici își aduc clienții numeroase firme de turism din fostele țări socialiste. Toate terasele, barurile și hotelurile sunt pline cu ruși, polonezi, unguri și români cu bani. Cei care-i servesc (chelneri, cameriste etc.) sunt tot ruși, polonezi, ucraineni veniți să facă bani. Grecii, oameni întreprinzători și foarte pudici de altfel, s-au gândit că n-ar fi rău ca turiștii estici să poată face ce nu fac acasă, dar tot cu marfă din țările lor. Am nimerit în Loutraki tocmai când se inaugura clubul Amazonas, specializat în show-uri cu lesbiene. Inaugurarea s-a făcut cu surle, trâmbițe, focuri bengale și fluturași aruncați din elicopter. Turismul sexual se dovedește o afacere profitabilă, așa că seara clădirea impresionantă a clubului era plină ochi. Din autocare și microbuze coborau cohorte de unguri și polonezi. Cu băutura în nas aceștia se uitau spre scenă unde niște fătuci se îmbârligau în cele mai bizare poziții. Când s-a mai încins atmosfera și turiștii sexuali au început să strige diverse „porcării”, au avut surpriza să constate că „artiste” le răspundeau chiar în limba lor.

M-am simțit ca-n Ferentari

Omonia este una dintre principalele piețe ale Atenei, chiar în buricul târgului. În traducere Omonia ar însemna Unirea. Într-adevăr, aici poți să te unești cu toate națiile pământului și să faci rost de absolut tot ce vrei dacă ai bani. Dacă, din contră, n-ai bani poți să faci rost de un „job” prost plătit la negru. În jurul stațiilor de tren urban (ceva între tramvai și metrou), poți găsi sute de persoane strânse în grupuri după apartenența etnică. Toți sprijină garduri și așteaptă să le ofere cineva un loc de muncă, de obicei în construcții sau la portocale. Cei mai mulți și mai ieftini sunt albanezii, care ar lucra și pentru 10 dolari pe zi. Urmează kurzii (ca și la București, în Grecia P.K.K. are o activitate puternică), negrii din Senegal și din Africa de Sud, românii și asiaticii. Românii vor să lucreze pentru 20 de dolari pe zi. Majoritatea au accent de mahala, se agită, organizează mese de alba-neagra. Din când în când se mai și taie între ei pentru sume de nimic.

Lângă cei cu munca la negru își văd liniștiți de treabă traficanții de droguri. Ziua și noaptea, lângă o ieșire din stația de tren, poți vedea narcomani care prizează liniștiți heroină sau își caută vena pentru o injecție. Pe lângă ei roiesc traficanți care își laudă marfa. Astinomia (poliția) nu zice nimic. De altfel, poliștii sunt aproape inexistenți. În Omonia patrulează, dar nu se bagă decât dacă cineva se joacă cu pistoale sau cuțite.

Puțin mai jos de traficanți, în zona străzii Sofoklis, urmează transsexualii și prostituatele. În ușile hotelurilor mizere, dar cu nume rezonant (Maxim, Lido etc.) stau negrese, asiatice, estice de toate dimensiunile și vârstele. O doză de drog, o partidă de sex cu o femeie sau un bărbat travestit, un joc cu cătușe și biciușcă costă la fel, 5.000 de drahme (17 dolari). Cu aceiași bani poți mânca relativ bine la o cârciumă medie. Am auzit inclusiv transsexuali vorbind pe românește.

Anarhiștii și fasciștii

Zburdalnici, tinerii greci dovedesc sensibilități reale pentru ideologii ciudat-extremiste. Germanii, în al doilea război mondial, au comis în Grecia orori foarte greu de imaginat. Au ras de pe fața pământului sate, au împușcat toți locuitorii bărbați ai mai multor orașe. După fiecare acțiune a rezistenței grecești, executau câteva sute de ostatici arestați aiurea. De exemplu, la Megalospileo, o mănăstire superbă făcută într-o peșteră, i-au zdrobit de stânci pe cei 90 de călugări (între 14 și 90 de ani) ca să facă economie de gloanțe.

Am fost primii ziariști (dintr-o întâmplare am sosit înaintea presei elene) care au ajuns într-un loc profanat de fasciștii greci. La Megalopolis, la începutul lui 1944, nemții au executat 400 de țărani din zonă. Lângă groapa comună a fost construit un monument impresionant. Când am reușit, într-o seară, să-l vizităm, tocmai trecuseră cu jumătate de oră înainte niște skin heads. Plăcile comemorative erau sparte, coroănele călcate în picioare, crucea îndoită. Monumentul era mânjit cu zvastici și lozinci naziste scrise în grecește.

În mediile studențești din Atena, cei mai puternici sunt anarhiștii. Cu reprezentanți în senatele universitare, ei sunt în continuă agitație. Copiii lui Bakunin, ca orice extremiști de stânga respectabili, se bat foarte des cu fasciștii, cu poliția, cu alți adversari luați aleatoriu și sunt supărați „pe sistem”. În jurul zonelor universitare nu există centimetru pătrat de perete fără un grafitti sau un afiș anarhist. Cu ace de siguranță înfipite în sprâncene,

cu cercei în cele mai nebănuite locuri, agitații anarhiști au dat foc anul trecut la Politehnică cu cocktail-uri Molotov și mai pun din când în când câte o bombă artizanală pe la sediile unor partide. Autoritățile așteptau speriate ziua de 17 noiembrie, când în universități anarhiștii serbează grevele studențești din 1973, care au dus la căderea „regimului coloneilor”.

Valery cel rățăcitor

Am fost șocați când l-am găsit în Chania (Creta) pe poetul dadaist româno-american Valery Oîșteanu, cel care anul trecut a acordat un interviu revistei noastre. Fire de boem, Valery rățăcește prin toate părțile globului pământesc. Cu stația de domiciliu la New York, el circula pe traseul S.U.A. – România – Grecia

– Indonezia. În insula Bali din Indonezia are o casă de vacanță și s-a împrietenit cu băștinașii, iar în Creta vine de 20 de ani la aceeași pensiune și e cunoscut ca un cal breaz de localnicii din Chania.

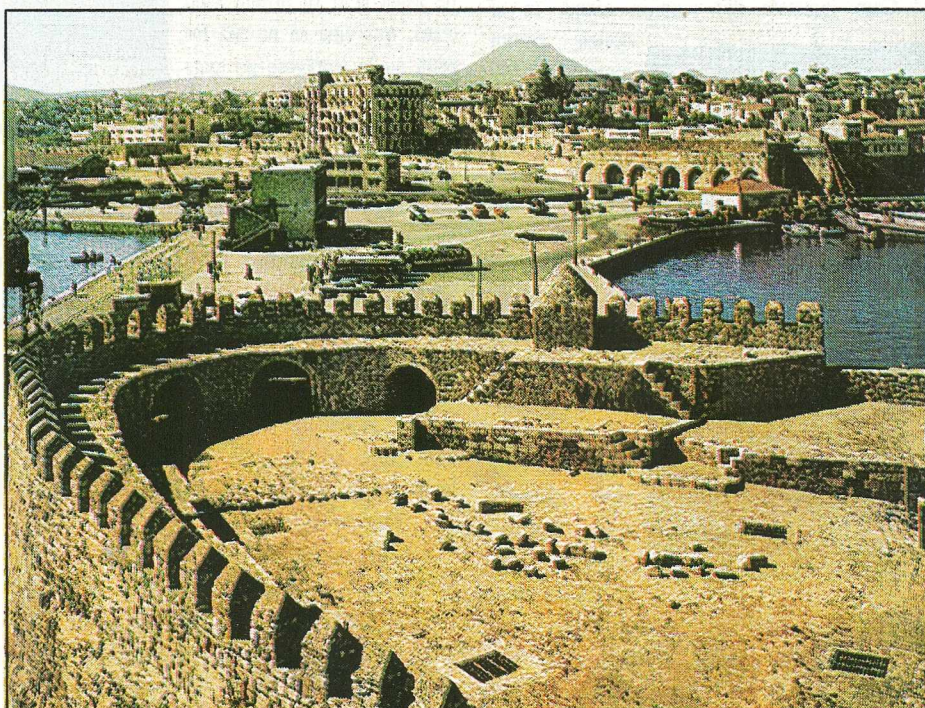
Marinarii sunt tot acolo

La începutul acestui an, Flacăra a publicat un reportaj intitulat „Revelion cu carcalaci” despre un echipaj de marinari români păcăliți de armatori (firma elenă Blue Flag) și obligați să trăiască în cele mai groaznice condiții, pe un vas sechestrat în portul Salamina. Atunci a ieșit un mic scandal, a mai fost publicat un reportaj și în Ziua, dar efectul până la urmă a fost nul. O parte din echipaj, prin presiuni și scandal, a luat niște bani și s-a întors în România. Alții au renunțat la orice fel de drepturi. Cei mai rezistenți (6 oameni, în frunte cu ofițerul Oprean Marius) sunt și acum, după un an și opt luni de hărțuieli, tot în portul Salamina.

Ilegalii

Plecarea cu autocarul a fost la rândul ei o aventură. Aproape jumătate din cei care se întorceau acasă intraseră ilegal în Grecia. Contra 600 de mărci (plata călăuzelor și șpăgi), după aventuri, tensiune și mers pe burtă prin boscheți, ei au ajuns în Grecia prin Macedonia. Mai toți erau din provincie, toate calculele se făceau în mărci. Teoretic, pentru trecerea frauduloasă a granițelor, în Grecia se face pușcărie. La vamă autocarul a fost oprit de poliția de frontieră și au început negocieri. După îndelungi discuții ca la piață, polițiștii greci, balcanici și ei, s-au înțeles cu ilegalii la 50 de mărci de fiecare persoană în neregulă. Așa am ajuns în țară.

TOMA ROMAN jr. ■

Randevu cotidian cu doamna cu coasa

De trei decenii Constantin Cărărușe distruge bombe și scade rata mortalității

Azi, când tot românul încearcă să se cațere pe prima pagină a ziarelor, mai există oameni care țin cu dinții de anonimat. Unul dintre ei este maestrul militar Constantin Cărărușe, din Iași. Mai mult ca sigur că maestrul Cărărușe ar avea mai multe de spus în interviuri decât Anca Țurcașiu sau Vadim Tudor, de pildă. Dacă de treizeci de ani, în Ardeal și Moldova, muniția neexplodată din al doilea război mondial ucide și mutilează din ce în ce mai puțini oameni, ar trebui să-i mulțumim în primul rând maestrului Cărărușe. Maistrul Cărărușe, cel care a încercat să ne convingă că a-ți risca zi de zi viața nu-i cine știe ce scofală.

Cu adrenalina consumată ar fi putut umple trei butoaie de bere

Cam jumătate din muniția căzută în al doilea război mondial a rămas neexplodată. În Moldova, de exemplu, multe decenii de acum înainte omul se va împiedica fatal de bombe. Și e firesc să fie așa. O dată cu retrocedarea pământurilor către proprietari, terenuri odinioară fără culturi au înce-

put să fie însămânțate. Oricând, plugul poate să zgândărească vreun proiectil rusesc sau nemțesc. Ba, în timp, mai intervine și erozi-

unea, dezvelind pământul mai în profunzime. Din punctul de vedere al concentrației de bombe, Iașiul se află pe primul loc în țară. Măcar la asta să fie și moldovenii frunțași...

La viața lui, Constantin Cărărușe a scos pe tușă cantități industriale de muniție: de la grenade cântărind câteva sute de grame, până la obuze Katiusa, grele de 7-8 tone. Oare câți oameni ar fi putut ucide atâta împletitură de pulbere și oțel? Maistrul Cărărușe nici nu vrea să-și imagineze. Atâta poate el spune, cu mâna pe inimă: cu adrenalina consumată în lupta cu drăcoveniile astea ucigașe ar fi putut umple trei butoaie de bere.

Când îi e lumea mai dragă, maistrul Cărărușe e sculat de la masă, e trezit din somn sau chemat din concediu. Ba, într-un rând, a fost solicitat pentru o intervenție de grad zero chiar în noaptea de Revelion. Omul a zis, după datină, la mulți ani cu bucurie, și-a făcut o cruce mare, cea mai mare și ultima din acel an, apoi a plecat la bomba lui.

Uneori, copiii pun proiectile ca bare la fotbal

Doar cu Dumnezeu în gând se încumetă maistrul Cărărușe să nimicească forțele ce pândesc parșiv din blestematele astea de pocnitori. „Când știu că ticăloșeniile astea ucid în primul rând copii, îmi vine să nu mă las până nu le isprăvesc pe toate de distrus”. Asta e, copiii, în primul rând copiii sunt atrași de asemenea năzdrăvăanii, care, ce-i drept, strălucesc frumos. Când maistrul Cărărușe ne-a arătat recolta de bombe din săptămâna precedentă, cu greu am rezistat să nu ne jucăm și noi nițel cu o bombiță din aceea. Da, ca orice lucru parșiv, bombele arată frumos pe dinafară. Tentant chiar.

Atât de tentant, că unii copii așază proiectile ca bare la meciurile de fotbal. Și când maistrul Cărărușe îi lasă fără bare atunci să te ții pe zbierete: „Ce faci acolo, nene, doar nu vrei să jucăm fotbal fără bare?” Ce să-i

Proiectilele din al doilea război mondial ucid în principal copii

faci, copilul e copil.

Până la pensie, Constantin Cărărușe mai are 2 ani. În afara lui, la noi în țară mai sunt doi-trei specialiști în neutralizarea muniției. Iar alți doritori nu se prea înghesuie. Cine e amator să-și dea zilnic randevu cu doamna aia cu coasa? Cine își dorește o aventură care să țină trei decenii? E drept, aventurile tentează pe oricine dacă-s pe termen scurt, dar trei decenii...

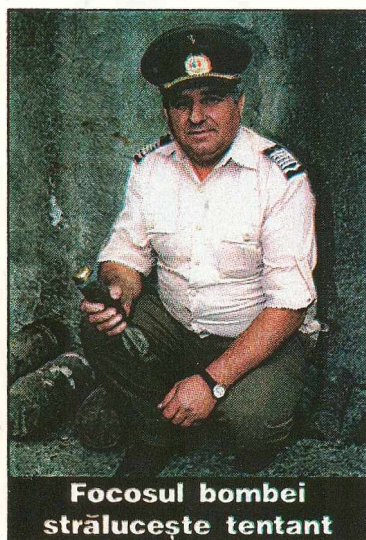
Constantin Cărărușe s-a născut într-un sat din Vaslui și uneori duce dorul unei gospodării unde să crească legume, rațe și cai.

Recolta săptămânală de proiectile ucigașe, care au fel de fel de forme,

prezentată de maistrul Cărărușe

Dar undeva tot există o compensație. Un kilogram de exploziv conținut în drăciile astea dezvoltă o forță de 55 milioane de cai putere. Ehei, câte herghelii s-ar putea spune că a îmblânzit la viața lui maistrul Cărărușe...

Focosul bombei strălucește tentant

Casa din pădure a lui Dumitru Crăcană, nepotul haiducului Coroi

Descendent al vestitului Coroi Dumitru Crăcană - un nepot de haiduc care-și achită la timp dărilor la stat

Felix Brunea-Fox a scris în ziarul „Dimineața” nemuritoarele sale reportaje despre haiducii Terente sau Coroi. De ce să mint, mi-aș fi dorit și eu să iau interviuri haiducilor din codri, să fiu omenit cu o ciozvărtă de berbec și câteva stacane de vin din fondul de protocol al cetei. Însă azi, deși atâtor români le vine să apuce drumul codrului, unde mai găsești haiduci?

Așa stând lucrurile, am mulțumit Cerului, când l-am cunoscut pe Dumitru Crăcană, nepotul lui Gheorghe Coroi - ultimul haiduc al României. Dacă ești jurnalist și n-ai de unde să-ți procuri un haiduc, zici mersi și pentru un nepot de haiduc.

Haiducul Coroi folosea cosmetice scumpe

„În pădure la Guranda/ Stă Coroi cu toată banda” - spune Balada lui Coroi. Deși vicisitudinile profesiei îl hărăziseră unui trai eminamente silvic, haiducul Coroi ținea mereu să fie impecabil. La urma-urmei, e firesc așa,

Haiducul Coroi (primul din stânga) la proces (Bacău, 1935)

pentru că nu se putea prezenta oricum în fața celor pe care urma să-i prade. Coroi purta cravate de mătase, costume cu tăietură pariziană și își cumpăra cosmetice scumpe. „Se dădea cu pudră coconească și pomadă de borcănaș” scria un reporter al timpului.

Desigur, altele erau vremurile, dar ce de bănet ar putea aduna în mod cinstit, astăzi, Coroi, dacă ar face reclamă la cosmeticele.

Ileana Crăcană,
iubita haiducului Coroi,
de profesie crâșmărită

Ar putea spune, de pildă: „after-shave DENIM mă face mai stăpân pe mine, mai haiduc. Cu after-shave DENIM alături, nu mi-e teamă de jandarmi”. Așa curajos și plăcut la miros cum era, nu-i de mirare că haiducul Coroi își trecea în cont majoritatea

suspinelor muierăști de prin Moldova. Preferința pentru păhărel i-a scos-o în cale pe Ileana Crăcană, crâșmărită în Chișcăreni. Despre ea se spunea în ziare că „are 35 de ani, e frumoasă, isteată, energică și recunoaște deschis că trăiește cu răzvrătitul.” Legătura dintre cei doi a fost răspândită de ziare și de atât de eficienta bârfa intersătească. Astfel s-a născut micuțul Eugen Crăcană - căruia lumea i-a spus de la început Coroiăș. Și lui Dumitru Crăcană - fiul lui Eugen și nepotul rebelului - tot Coroiăș i se mai spune.

Nepotul regretă că bunicul haiduc nu i-a spus nici o poveste

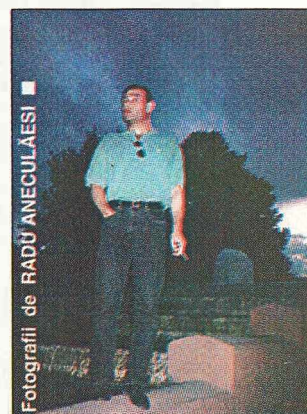
Gustul pentru aventură l-a păstrat și nepotul. Ieșeanul Dumitru Crăcană a stat câțiva ani prin Occident apoi, pentru că bunica a fost crâșmărită, și-a deschis un bar select în cartierul Copou. Ca orice urmaș de haiduc, locuiește în pădure, undeva în inima Grădinii Botanice. Uneori, când aude veverițele ronțând ghinda stejarilor, se întristează la gândul că bunicul Coroi nu l-a ținut niciodată pe genunchi, să-i zică măcar o poveste.

Nepotul e mândru de ascendența sa haiducească. Și cățelului de lângă casă tot Haiduc i-a spus, că doar nu era să-i spună Jandarm ori Boier. Să nu se creadă însă că un urmaș de haiduc este scutit de necazuri. Câte belele a avut Dumitru Crăcană cu oamenii legii... Aceștia au făcut o deducție simplă: că dacă barului său îi spune „Cannabis” - atunci acolo se vând droguri. Ca și cum în restaurantul „Paradis” se pot închiria sfinți cu ora, iar la „Intercontinental” se fac tranzacții cu continente. De-aici șicane peste șicane, reclamații peste reclamații... Într-adevăr, îți cam vine să-ți lustruiești flinta...

Gheorghe Coroi lua de la bogați și dădea la săraci, oprindu-și ceva și pentru el, să aibă de cosmetice și șprițuri. Nepotul, în schimb, își plătește la timp TVA-ul și celelalte dări. Altfel spus, regula s-a modificat: ia de la el și dă la stat.

Pagini realizate de
CĂTĂLIN MIHULEAC ■

Inedit

Dumitru Crăcană.
Asemănarea fizică
dintre el și Coroi
este evidentă

De jur-împrejurul ecranului

Spre surprinderea noastră, sezonul „estival” ne-a adus – contrar așteptărilor – o avalanșă de **premiere cinematografice** (americane, firește!), cuprinzând, în **urlaș** lor diversitate tematică, absolut toate genurile în care se produc, mai nou, filmele de peste Ocean, și adică: polițist, comic, politic, catastrofic ș.a.m.d.

Adunându-se, timp de o lună, atât de multe pelicule încât spațiul revistei noastre nu le poate cuprinde nici măcar într-o înșiruire cât de cât decentă – și dorind, totuși, să facem cronică măcar acelor filme care **reprezintă ceva** în această avalanșă de titluri intrate pe marele ecran – ne rezervăm riscul (și plăcerea) de a expedia „restul” în câteva rânduri:

„ROMY ȘI MICHELE, două tipe păguboase”

... O comedie subțire, având consistența vatei de zahăr; cele două interprete principale – **Mira Sorvino** și **Lisa Kudrow** – sunt într-adevăr două exemplare superbe! Ca să răzi însă la această „comedie” este destul de greu. Scenarista **Robin Schiff** mărturisește, de altfel, că ideea filmului i-a venit ascultând conversația dintre două tinere într-un WC din Los Angeles...

„CREATURI FIOROASE”

... Încă o comedie americană, dar echipa este cea care în 1988 a realizat „Un peștișor numit Wanda” (film britanic, cel mai mare succes din toate timpurile, aducând încasări de peste 200 de milioane dolari în lume și un OSCAR!). „Virată”, acum, pe variantă americană, echipa se dă cu capul de pereți – pe bani americani! – să descopere fenomenele malefice ce bântuie o... **grădină zoologică!** Este greu, este foarte greu să ratezi o comedie în care apar animale. Ei, uite că se poate: în locul superbelor viețuitoare ale Pământului, ni se oferă „alte” care ce fac: trag vânturi și răgăie!

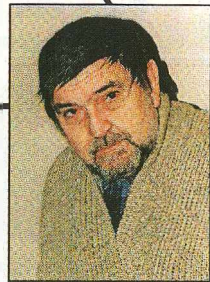
„STRIPTEASE”

... Un „polițisto-sex-horror” interpretat de doi mari actori: **Demi Moore** și (poate că mai ales) **Armand Assante**. Intrigă bine dusă în limitele decenței, chiar și nisaiva suspense... Faptul că o parte dintre criticii de film americani i-au acordat lui Demi Moore (decu, în parte, peliculei) premiul „Lămâia de aur” – cel mai descalificant premiu anual al Americii –

Cronica filmului

Pagini realizate de
Horia Pătrașcu

„DONNIE BRASCO”

(S.U.A. – 1997, color, ecran lat, 126 min.)

Un film **LUNG** (durează peste două ore!), **AMAR** (nu are happy-end, dimpotrivă: se sfârșește tragic!), dar mai ales **TRIST** (în viață, niciodată, valoarea autentică nu va izbândi, câștigător este doar oportunismul!)...

Un film în care doi **MARI ACTORI** – doi foarte mari actori! – și i-am numit pe **AL PACINO** (aflat la maturitatea carierei sale interpretative, deținător al unui OSCAR) și pe **JOHNNY DEEP** (un tânăr aflat la începutul carierei sale, senzațională de altfel!) se întrec în a reconstitui pe marele ecran un episod de viață **autentică**, consemnată în prealabil și în scris de către autorul cărții cu același nume, un fost polițist pre numele său **Joseph D. Pistone** și care trăiește acum undeva în State, acoperit de FBI și sub o falsă identitate, spre a nu fi ucis de către mafioții pe care i-a demască, după ce s-a infiltrat în rândurile acestora.

Regizorul filmului, **MIKE NEWELL** (american de origine engleză), a știut să evite capcanele unui film **cu gangsteri** – al cărui succes cât de cât ar fi fost asigurat oricum! – preferând latura analitică, psihologică a mediului criminal în care se desfășoară acțiunea (care, repet, este absolut autentică – adevăratul polițist Brasco participând chiar la filmări!); filmul „curge”, aparent, ca un documentar – scenele dure sunt extrem de rare (dar atunci când sunt, să te ferească Dumnezeu...!); urmărirea și urmărirea devin, treptat, prieteni... or, ce poate fi mai cumplit, mai sinistru, decât a-ți bănuia prietenul, sau chiar a-l ucide?!

Filmat în New York, New Jersey, Florida și pe o scenă din The Brooklyn Armony, de către operatorul **Peter Sova** (nu l-am pomenit aiurea: atmosfera întunecată, sumbră a filmului, îi aparține în bună măsură!), „**DONNIE BRASCO**” reprezintă unul dintre acele filme rare pe care **nu le poți uita**, întrucât, dincolo de regalul interpretativ oferit de către doi actori aflați la polul opus al vieții, el reușește să transmită un avertisment teribil: **nu vă jucați cu viața voastră!**

Și mai poartă **ceva**, în el, acest film – spre deosebire de majoritatea peliculelor americane – poartă o surprinzătoare, creștină și buimăcitoare milă...

„MINCINOSUL MINCINOȘILOR”

(S.U.A. – 1997, color, 86 min.)

... născut în Canada, începând să joace de la vârsta de 15 ani, stabilindu-se din 1981 în Los Angeles, „faimosul” (strâmbul, imprevizibilul, vulgarul, simpaticul, ferocele, candidul, mimul, paranoicul, bestialul etc.) **JIM CARREY** comite încă un film, cu pretenție de comedie, numit în original „Liar Liar”.

Hotărât lucru, orice apariție a acestui actor te pune pe gânduri: măi fratele meu, chiar **ăsta** să fie umorul gustat, regustat și răgustat de către americani...?!

A fost filmul „**MASCA**” (realizat după niște benzi desenate, dar în care – ajutat de

computer! – Carrey s-a dovedit **mănușă**); au mai fost însă „Detectivul” „lu’pește”, „Ace Ventura”, „Tântălăul și gogomanul” etc., în care scâlâmbăilele interpretului, duse până dincolo de orice jenă, au provocat stupe-

facție, dacă nu chiar greață. Să se fi tâmpit yankeii?! Să ne fi tâmpit noi, românii, ăștia, puținii, care mai dăm buzna la filmele lui...?! Sau poate că savurăm faptul că, la o recentă premiere a OSCAR-urilor, Carrey și-a permis să-l bage nonșalant „în mă-sa“ pe un tip precum Spielberg?! O fi, păcatele mele...!

Ultimul ăst film al frumusețului actor multimiliardar pleacă – culmea! – de la o poveste mai mult decât digerabilă: fiind avocat, primește de la Dumnezeu (și prin

fii-su) porunca de **a nu minți 24 de ore!** Vă dați seama: subiect „de aur“, copiii mei... (care poate înghiți chiar și o parodie a unui moment din *Revizorul* lui Gogol!). Dar în rest?!

Poate că doar după final – ilustrând scurgerea titlurilor din postgeneric – remarcăm câteva cadre, cât de cât nostime: dar acestea sunt „duble“, adică selectate din materialul filmat și căzut la montaj...! Oricum, ele sunt, după umila mea părere, cele mai reușite din întreg filmul...

„CRIMA LA Nr. 1600“ (S.U.A. - 1997, color, 107 min.).

Încă un film despre o crimă în care pare-se a fi implicat președintele Statelor Unite ale Americii!

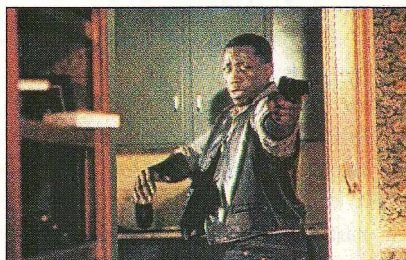
Din gândirea producătorului **Arnold Kopelson**: „În ultima vreme Casa Albă s-a dovedit, în mod surprinzător, vulnerabilă la diverse atacuri... aceasta înseamnă că evenimentele care au loc în lume se pot întâmpla chiar în fortăreața puterii americane, Casa Albă.“

Din gândirea interpretului principal, actorul de culoare **Wesley Snipes**: „În film nu sunt doar bătaii și urmărituri, ci au o intrigă care-ți solicită inteligența și spiritul de aventură.“

Din gândirea interpretului Președintelui S.U.A., **Ronny Cox**: „A interpreta rolul Președintelui este, într-un fel, ca și cum ai interpreta rolul de rege într-o piesă de Shakespeare. Dai impresia de Președinte în funcție de modul în care se raportează ceilalți de tine, de cum te tratează celelalte personaje... De asemenea, mă bucur că pro-

ducătorii au avut grijă să acorde respectul cuvenit acestei funcții, ținând cont de faptul că însuși Președintele este suspect în cadrul intrigii din film.“

... Subiectul peliculei: într-o încăpere din Casa Albă, o tânără face amor... pe rupe; într-un WC al Casei Albe, tânăra este găsită sfârtecată și plină de sânge; pe coridoarele Casei Albe pătrunde un polițist de culoare, ferm în a găsi criminalul; în **subteranele** (!) Casei Albe pătrunde detectivul – iese în Biroul Oval al Casei!; nu Președintele e criminalul, ci un altul... deci, Rusia nu-și va mai trimite rachetele împotriva Americii!

Top-Film-Flacăra

Excepțional

„BONNIE BRASCO“ (SUA – polițist)

Remarcabil

„TRAINSPOTTING“

(Anglia, reluare – social)

Pierzi, dacă nu vezi

..... (?)

„ANACONDA“ (SUA – aventuri)

„MINCINOSUL MINCINOȘILOR“

(SUA – comedie)

Doar cu Extraverbal

„STRIPTease“ (SUA – polițist)

„ROMY ȘI MICHELE“ (SUA – comedie)

„CREATURI FIOROASE“

(SUA – comedie)

Curată sinucidere

„JOC ÎN DOI“ (SUA – acțiune)

„CRIMA LA NR. 1600“

(SUA – politic, polițist)

„SFÂNTUL“ (SUA – acțiune)

„PLĂTIT PENTRU MOARTE“

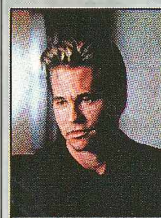
(SUA – acțiune)

N.B. – Aproape în totalitate filmele de mai sus și cele analizate în aceste pagini pornesc de la niște cărți: adică de la niște volume de proză ce au avut, mai mult sau mai puțin, succes în librării...! CUM rămâne, domnilor, cu „Cea de-a 7-a ARTĂ“... ce se pretinde **independentă**?! Comitem doar „ecranizări“, costând milioane și milioane de dolari!, fără a mai apela la scenariștii autentici...?! Care FAC, și nu fură, subiectele?!

mi se pare nu doar o aberație, ci o oribilă și obscură mașinațiune de culise: la câte tâmpenii cinematografice au făcut yankeii în ultimul timp, a mai acorda, cuiva, „cel-mai-de-jos-premiu“, ar însemna să folosești toată recolta de lămâi a Californiei!

„SFÂNTUL“

... Ultima „preluare cinematografică“ a eroului celebrului prozator englez **Leslie Charter**, **SIMON**

TEMPLAR (care a cunoscut în ultimele două decenii o popularitate uluitoare și care a adus pe ecran numele neuitatului actor **Roger Moore**), devine, în regia lui **Phillip Noyce** (având în rol un mare interpret, al cărui nume mi-e și rușine să-l pomenesc aici!), un film real-

mente **PENIBIL**, a cărui acțiune se petrece mai ales la Moscova (apar chiar **Elfin** și **Lebed**!), stupid ca acțiune, ca divagații filosofice (!), și care-ți dă, în sfârșit, senzații fizică, după două ore de proiecție, că nu se mai termină!

„PLĂTIT PENTRU MOARTE“ („Mercenary“)

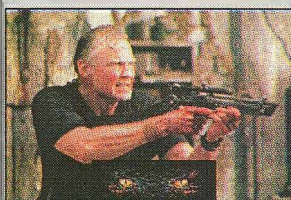
... Un „politico-polițist“ stupid, cu cele mai violente scene efectuate pe calculator: soțul soției ucise ține musai să-l ucidă cu mâna sa pe ucigașul soției sale, drept pentru care angajează un alt ucigaș... Sunt ambalate în acțiune forțe din Irak Israel NATO, Turcia și... kurzii.

„Acest film are inimă!“ – declară, senin-încântată, producătorul **Kathy Jordan**. N-are nici pe dracu’.

„ANACONDA“

... Film de superaventuri în jungla Amazoniei, **EXCEPȚIONAL** realizat din punct de vedere tehnic

(uriașul șarpe boa-constrictor a fost realizat prin mijloace mecano-electronice, având o tonă și lungimea de 12 metri, de către celebrul **Walt**

Conti – creatorul lui **Flipper** și al balenei **Willy**), bazat, din nefericire, pe un scenariu anost. Este și un fel de „acțiune“ al unui actor veteran. I-am numit pe **Jon Voight**!, care aici nu depășește afișarea unor scâlbâmbăieli penibile... Păcat. Recomand totuși această peliculă celor dornici să uite de mizeriile zilei timp de o oră și jumătate (cu condiția să NU suferească de inimă!).

„JOC ÎN DOI“ („Double Team“)

... Un film cu **JEAN-CLAUDE VAN DAMME**!

De jur-împrejurul
ecranului

Jegoși, simpatici și iubiți

Bucureștenii care cască ochii pe pereții unor clădiri din prăfuita noastră metropolă au avut surpriza să descopere un mesaj de la Capra Neagră, cea „tot mai obosită de la an la an”. Asta s-a întâmplat pe la-nceput de august. Ochișorilor avizi de lectură li se înfățișau săltărețe litere și imagini – pe o biată foaie de hârtie multiplicată – atât de dragi lor, cum ar fi: „rucsac“, „bocanc“, „ceas deșteptător“ și un „pahar“. La foaie se promitea și ceva lichid. Șarada avea să fie dezlegată. Pe 14 august, la Mălăiești, în Bucegi, avea să-nceapă, la orele 16 trecute fix, nebunia. Sau distracția: Festivalul MONTANIARD.

Delegație la Mălăiești

Rucsac, delegație, avans, aparat de fotografiat și iată-ne în casa trenurilor, la Gara de Nord. Aici urma să ne convingem, pentru a câta oară, de perenitatea și aplicabilitatea proverbelor românești. Socotisem de-acasă că mergem până-n Bușteni cu acceleratul de 6,45. Dar se vede treaba că damele

Cabana Mălăiești, 1 720 m, în Bucegi

de la ghișeele computerizate n-au fost de-acord. La 6,35, supărate că „n-a venit schimb“, au hotărât că-i momentul să ne tragă perdeluța-n nas. Și așa s-a dus dulcea minune de 6,45. În ciuda protestelor noastre. Zadarnic am încercat să le-nduplecăm cu rugăminți, zbierete, înjurături. Așa că personalul de 7,50 a fost nevoit să ne înghită și pe noi.

Am ajuns la Bușteni după două ore de discuții despre farfurii zburătoare, invenții, prezent, istorie și viitor. Habar n-aveam ce m-așteaptă! Nu eram decât un pantofar nefericit mistuit de curiozitate. Priveam în jurul meu la omuleții caraghioși care descălecase cu cortu-n spinare pe același peron de gară. Oricum nu aveam timp de pierdut. După ce-am băgat nasu' în vreo două-trei prăvălii – pentru a cunoaște tradițiile

locale – am luat drumul codrilor. Peste câmpuri, peste văi, printre corturi și grătare, ocolind câte-o vacă nepăsătoare, am mers o oră și iată-ne la Gura Diham. „Odihnă!“ – și odihnă am avut, preț de vreo 20 de minute. Aveam să-mi dovedesc (până la Mălăiești) că ăsta-mi era cel mai drag cuvânt.

Pe hartă zicea că trebuie să ajungem la Poiana Izvoarelor. Adică să urcăm la 1455 m. Cam abrupt, cam brusc și cam neobișnuit pentru mine. Când e să pornești spre undeva ai ceva entuziasm. Apoi scoți limba, dai să strigi „până aici“ sau vrei să dai bir cu fugiții. Cauți compătimire și ea vine de la doamne corpolente, gata nădușite: „Bucata asta e mai grea, ș-apoi gata“. Urci „bucata“, însă doamnele dispar pe traseu. E, oricum, mai bine. „Ca pe Magheru“, spun obișnuiții muntelui. Mai cobori, mai urci, mai te saluți cu unul-cu altul, mai ești depășit, mai faci o pauză. Ca-n vacanță! După două ore și ceva ajungem la cabană. Drumeți fiind, vrem și noi o gustare la măsută în Poiană. Însă soarele își terminase programul. Era cu capul în nori. Ghinion! O ploică ne-a băgat în sala de mese, pe ploaie am pornit spre Mălăiești. N-aveam timp de așteptat. Festivalul începuse de-o zi.

Pantofar de București

Ploaia nu părea că are de gând să stea. Și începuse urcușul. În stânga – perete stâncos, în dreapta – golul. Aburi groși înveleau munții. Părea că Dumnezeu fierbe lapte într-un cazan uriaș, iar noi zadarnic am fi așteptat să ne poștească cineva la o cană fierbinte. Eram ciuciuțele și nu parcursesem

Pe traseu, spre Mălăiești

nici jumătate din traseu. În apropiere de locul unde cărarea se bifurca i-am întâlnit pe cei care făceau cale-ntoarsă de la Omu: pericol de trăsnete. Coborau spre Poiana Izvoarelor. Încă puțin și ajungeam la Prepeleac – o formațiune stâncoasă până la care ținuse greul. De acum urma să coborâm. Dușmănoasă, ploaia nu ne dădea pace. Pe bușteni, pe potecă, ținându-ne de cablu sau de vreun pietroi, am zărit ca într-un cuib Mălăieștiul.

Eram înghețată, flească și obosită. Uram pe toată lumea, inclusiv pe mine pentru ideea de a veni până acolo. La 1720 m lumea își ducea liniștită traiul, respectând tradiția Mălăieștiului: aglomerație, bere, muzică și vin. Și găști. Și camere și culoare suprapopulate. Nimănui nu-i păsa. Bravi români deja toropiți sprijineau pereții, iar pe băncile sălii de mese se pregătea o nouă șarjă de cetățeni bine dispuși. Consensul era general, respectată fiind scriitura bătută-n cuie din acea încăpere: „La cabana Mălăiești tristețea e interzisă”.

Cum la un pat nu puteam spera, am așteptat tremurând instalarea cortului într-un loc cald și luminos. Ploaia se opri, dar situația nu era cu nimic schimbată. Frigul ne pătrunsesse bine până-n vârful bocancilor. Am căpătat o pătură de la o tipă blondă, cărlionțată. Aveam să aflu că ea este doamna Carmen, cabaniera. Cu limba înțepătoare, fără mânie proletară, a reușit să mă facă pantofar de București și, prin analogie cu o familie de concitadini, nerecunoscătoare: „Bucureștenii au senzația că dacă-i ajuți înseamnă că și vrei ceva de la ei, automat”. După muștrulială am primit și lecții de fotografie (ce-i drept, pe un material didactic excepțional). Luând rapid direcția „cort”, am pus cea mai mare parte a hainelor la uscat și am privit în jur. Zeci de corturi: format clasic, iglu și „șoricel”. Sute de indivizi la o supă, la un foc, la o chitară, la un banc își

Foto: Marius TUDOSIEI

„S-a spart gașca”

adresau politicos câte o înjurătură. Plete, blugi, cravate de pionier, vreo două-trei copii ale lui John Lennon, capete rase, trei ochi vineți, clopuri și insigne cu pălării, bocanci cu picioare de trei zile în ei, ouă aruncate de la etaj dar nespate, măgari împodobiți, sedințe în plen de critică și autocritică, cozi la budă, ceartă pe o conservă și hohote de râs – așa-i Mălăieștiul.

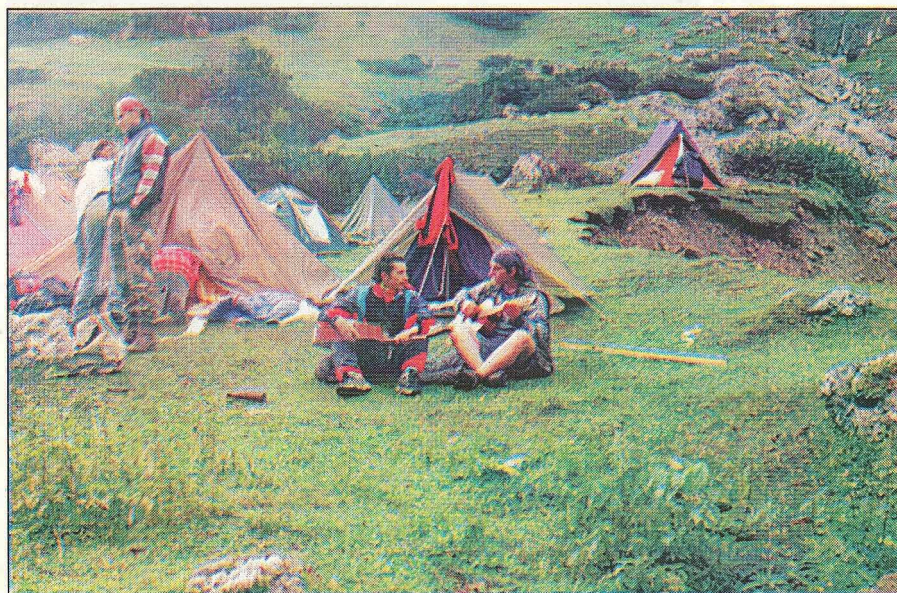
Focul de tabără

Pe 15 august, pe la 10 seara, Capra Neagră și ai săi prieteni au aprins focul de tabără. După ce s-au chinuit nițel. Strigătele, aplauzele și fluierăturile de simpatie ale originalului public format din „cetățenii” Mălăieștiului au părut a mulțumi osteneala Caprei Negre, „tot mai obosită de la an la an”. Butucii ardeau frumos trimițând la cer mii de fluturi incandescenti și tuturor celor strânși în jurul imensei vâlvătai ceva ne juca

în ochi: căldură, sau prietenie, sau bucurie. Poate puțin din fiecare. Dar spectacolul trebuia să-nceapă. Cu încurajările și bocănelile de rigoare s-au produs, pe rând, în fața cinstitei adunări: „Iezii mălăiești”, „Jerpeliții”, „Papanașii” și Cătălin, vedeta incontestabilă a seriei. Pe undeva s-a mai produs un concurs. Aveam să vedem în ultima zi a festivalului, pe 16 august, o diplomă roz. Premiul I la concursul „Bețivanul fidel” fusese câștigat de Drobeta, un tip strașnic (precum cognac-ul ?!). Toată noaptea au fost muncite bielele chitare iar în sala de mese s-a lucrat zdravăn. Băieții au băut tot. Ne-a mărturisit un ochelarișt bucureștean care s-a pornit din Mălăiești spre Predeal la șapte dimineța.

Tristețe mare în ultima zi. Corturile au început să se strângă. Ca termitelile, fiecare își curăța locul. Lumea se grăbea. Meteorologii de la Omu anunțaseră ploaie și pentru ziua de 16. Grupuri-grupuri, am pornit-o spre Poiana Izvoarelor, spre Diham sau spre Omu. Noi am ales traseul pe care venisem. De la Gura Diham am luat până-n Bușteni minicarul, o descoperire epocală – când ești obosit. Eram jengoși, simpatici și tare ne mai înghesuiau în rulota bietului tractoraș. Strigam celor îmbrăcați de duminică, ieșiți cu mașina la iarbă verde: „șoșonarii!” și ne simțeam grozav. Ajunși în fața gării, am descălecat din vehicul cu rucsaci, cu corturi și chitare. Unii au luat calea personalului spre casă – noi, alții s-au oprit la o ultimă bere-n Bușteni.

Începuse să plouă. Am învățat că Mălăieștiul te lasă să fii liber, că te-așteaptă și la anu', și sâmbăta viitoare. Bună idee, Festivalul MONTANIARD.

Cetățenii Mălăieștiului aflați în exercițiul funcțiunii

Am cunoscut o Chină explozivă

Câteva date de reținut:

- ❑ Suprafața: circa 9,6 milioane km pătrați, din care teren arabil doar 7%.
- ❑ Populația: 1.223.890.000 locuitori (excluzând Hong Kong, Macao și Taiwan), adică peste 22% din populația globului; 29,37% populație urbană.
- ❑ Împărțire administrativă: 23 provincii, 5 regiuni autonome, 4 municipii administrate direct de către Guvernul central și o regiune administrativă specială (Hong Kong).
- ❑ Populația majoritară este poporul Han, restul sunt 55 grupuri etnice minoritare, reprezentând peste 100 milioane locuitori împrăștiați pe întreg teritoriul, mai importanți fiind tibetanii, turkestanii, turcienusulmani, mongolii, coreenii etc.

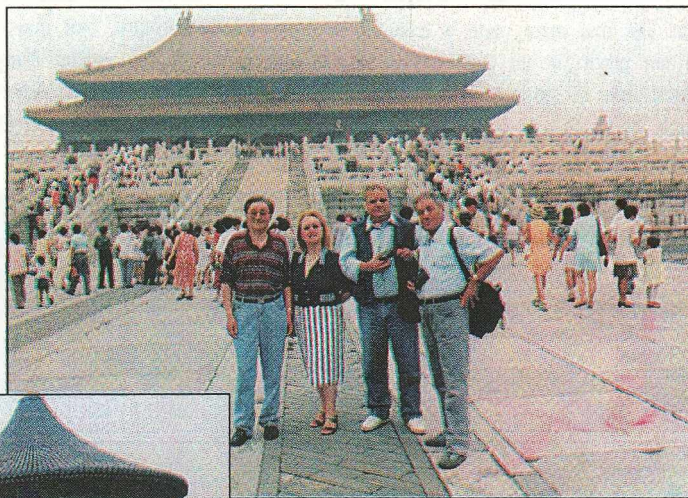
Despre China știam din școală și din presă multe lucruri, referindu-mă la reperiile geografice, istorie, probleme social-economice și politice. Desigur că în ceea ce privește geografia și istoria, acestea sunt elemente care se schimbă mai greu, așa că ele pentru mine au constituit ceva deosebit numai pentru faptul că le-am văzut în realitate și în felul acesta cunoștințele mele s-au consolidat. Ceea ce m-a impresionat a fost contactul cu realitatea social-economică mai ales, pentru că ea diferă foarte mult față de imaginea creată mie de diverse persoane ce călătoriseră în fugă prin această țară sau de scrierile unor confrăți de breaslă care nici măcar n-au trecut prin ea, ei preluând din povestirile altora sau din comentariile subiective ale unor ziare străine.

Când am aterizat la Beijing din Boeingul 747, cu care călătorisem de la Frankfurt fără escală pe deasupra întregii Siberii, în primul rând m-au izbit temperatura sufocantă (de 36-40 grade) și umiditatea aerului (de aproape 90% uneori), pe care a trebuit să le suport aproape trei săptămâni, timp în care n-am văzut un strop de ploaie, atmosfera de saună, cu ceață, producând o slabă vizibilitate și abur pe lentilele aparatului de fotografiat și influențând calitatea imaginilor pe peliculă. În al doilea rând, în

chiar călătoria de la aeroport spre centrul impresionantei metropole (de 14 milioane locuitori cu suburbiile), m-a frapat ritmul în care se construiește, sutele de clădiri de câte 20-40 de etaje care se înalță, șoselele, autostrăzile, străzile și bulevardele noi.

China este o țară a contrastelor nu numai din punct de vedere geografic și climatic, care de fapt sunt și normale având în vedere marea sa suprafață, dar și din punct de vedere al dezvoltării economice, influențată și de primele două elemente, dar și de politica acestei țări. O treime din populația Chinei este săracă, iar circa 100 milioane de locuitori trăiesc sub nivelul de existență. Lucru pe care îl recunosc toți chinezii. Lăsând la o parte moștenirea grea, în primul rând este foarte greu să hrănești atâta populație, în condițiile în care doar 7% din suprafața țării este pământ arabil. Și totuși, datorită reformei economice lansate de Deng Xiaoping, care pentru poporul chinez este un zeu, este salvatorul, s-au declanșat o energie și un entuziasm nebănuite pentru desprinderea într-un timp cât mai scurt a economiei

de starea sa de înapoiere. Într-un timp de 7-10 ani de aplicare a noii reforme s-au modernizat transporturile (drumuri, căi ferate și aeriene) și telecomunicațiile, s-au construit sute și sute de edificii de locuit și financiar-bancare, totul după standarde americane. În industrie se merge pe ideea restructurării tehnologice și pe îmbunătățirea managementului, mai puțin pe privatizare (spun conducătorii chinezi), deși există ideea dării de acțiuni celor care lucrează în întreprinderi și falimentarea întreprinderilor nerentabile care disponibilizează circa 110 milioane salariați în sectorul urban. Se pune mare accent pe pregătirea de cadre superioare; în China învață circa 10 milioane studenți și peste 300.000 sunt la specializare peste hotare. Prin politica economică a conducerii, China nu se

Imagini de la Palatul Imperial (Cetatea interzisă) și Templul Cerului (stânga jos), două complexe muzeale diferite, fiecare întinzându-se pe kilometri întregi, cu frumoase grădini și construcții de o arhitectură deosebită, zilnic vizitate de zeci de mii de turiști din țară și de peste hotare

Vile construite de țărani, într-un sat din târgul Maqiao (în număr de 320), cu ajutorul administrației locale (60% avans și 40% credit fără dobândă, rambursabil în 5 rate), dotate cu gaze, telefoane și televiziune cu circuit închis

teme de investițiile străine, acestea ridicându-se la zeci de miliarde dolari anual. Deși conducătorii chinezi se fereșc să vorbească de o economie capitalistă (ea fiind de fapt semicapitalistă, în China existând 5 feluri de proprietăți, unele reflectând chiar economia privată), ei botezând-o economie socială de piață, prin pârghiile folosite avem de-a face cu mijloace specifice economiei capitaliste, chiar dacă prin politica guvernamentală se cultivă dragostea față de socialism, partid, țară, popor, localitate, loc de muncă și profesie, ceea ce din unele puncte de vedere nici nu este rău. În agricultură, am aflat de la Primăria târgului Maqiao, aparținând sectorului Muihang din Shanghai, că din 1982 sistemul de lucru în colectiv s-a desființat, introducându-se metoda contractelor cu țăranii, aceștia primind în folosință o suprafață de pământ pe care cultivă ce doresc, plătind un impozit anual. Se folosesc mijloace mecanizate de la obștea comunei, contra-cost, iar cu producția țăranul poate să facă ce vrea. După 1984 s-a pus accentul pe dezvoltarea industriei și la sate, s-a introdus mecanismul concurenței, s-a introdus sistemul de asistență medicală de cooperare prin care fiecare locuitor plătește anual o taxă. Agricultorii de peste 60 de ani primesc un ajutor social de 100-120 yuani, iar salariații primesc pensie (femeile la 50 ani și bărbații la 55).

Prin politică de stat s-au creat 6 zone speciale de dezvoltare (prosperitate), urmând ca numărul acestora să crească la 10, care se bucură de

facilități, în sensul că sunt încurajate investițiile interne, dar mai ales cele externe, se fac reduceri de taxe etc. Aceste zone constituie o experiență pentru toate provinciile, iar profitul mare realizat aici se investește în zonele mai puțin dezvoltate

ale Chinei, în felul acesta micșorându-se contrastul dezvoltării economice dintre provincii. Una dintre zonele speciale este Pudong, la Shanghai, de unde am aflat din partea administrației că în secolul următor va fi un oraș de importanță mondială. Aceas-

Unul din zecile de restaurante pitorești de pe faleza fluviului Perla din Canton (Guangzhou), unde se mănâncă aproape toate vietățile pământului, bineînțeles pregătite după regulile rafinatei bucătăriei chinezești

care și așa este cel mai înalt din lume. La Shanghai (16 milioane locuitori, cu flotanți) au investit 60 de țări, pe primele locuri în ordine fiind Hong Kong, Japonia, S.U.A., Taiwan și se află 47 filiale ale băncilor lumii, cu peste 100 de

Pretutindeni în China bicicletele sunt cel mai practic mijloc de transport (la serviciu, la piață și la plimbare), marile bulevarde având benzi speciale pentru circulația lor, paralel cu 2, 3, 4 benzi pe sens, aglomerate cu cele mai moderne mărci de mașini din lume, unele fabricate chiar în China. Paradoxal, în orașul Canton (6 milioane locuitori cu flotanți), locul bicicletelor este luat de motociclete (vezi stânga)

ză zonă are proiectate la rândul ei 4 centre: zona liberă, scutită de taxe vamale, zona pentru prelucrarea produselor pentru export, zona financiar-bancară, culturală și economică și zona pentru înaltă tehnicitate, accentul punându-se pe medicină, capitalul străin reprezentând 14 miliarde dolari (4.560 firme). Construcția zonei s-a declanșat în 1990, ritmul de dezvoltare fiind de 20%, față de cel pe țară de 10%,

birouri. S-au construit sute de clădiri de până la 68 etaje, anul acesta terminându-se un bloc de 88 etaje și începând altul de 95 etaje, finanțat de Japonia (900 milioane dolari), care va fi terminat în 2 ani și va avea o utilizare financiar-bancară.

Peste tot pe unde am fost în țară, în locuri sărace și în altele destul de bogate, în fabrici, muzee, spitale, redacții etc. am întâlnit un popor (și un tineret crescut înalt și frumos) descătușat de chingile revoluției culturale, cu mare dragoste față de muncă și care construiește într-un ritm exploziv, utilizând toate posibilitățile pentru a ajunge la o viață civilizată pe întreaga Chină, folosind capital străin din plin, fără să fie urmărit de lozinca „Nu ne vindem țara”.

ALEXANDRU PĂSĂRIN ■
Fotografii realizate de autor

Împreună cu doi simpatici ofițeri, în fața Mausoleului lui Mao Tse Dun din Piața Tian-Anmen (cea mai mare din lume), care întrebați ce știu despre România au răspuns că au auzit de Nadia Comăneci și Hagi

Texte sub

● **PAVEL RĂTUNDEANU-FERGHEȚE, Ciubâncuța, Cluj.** Nu sunt specialist în problema șomajului, așa că vă rog să vă adresați altcuiva. (Scriitorii adevărați, de multe ori, n-au ce mânca, dar de șomat – nu șomează.)

● **MIHAELA GALU, Galați.** Talentul literar, în cazul dv., este ca un revolver lăsat de niște părinți nesăbuiți pe mâna unui copil. Vă jucăți periculos cu el. Ca să nu mai vorbesc de faptul că îl folosiți ca să vă bateți joc de bieții bărbați. Mă gândesc la poemul **Portretul unui domn:**

„coapsele tale sunt portocali înfloriți/ ajung până la cer crengile lor/ cerul de care/ stă spânzurat/ îngerul morții/ cu papucul atârând/ mai jos de buric/ e o izbucnire a zăpezii fierbinți/ ce fel de amor faci/ eschimoșii pe saltelele lor de gheață/ – ca și cum am găsi cu asta un răspuns/ la ceva – a, da/ uitam bănuții rădăciți în deșertul brun/ al pieptului tău/ nisipul mi se lipește de buze/ marea de sub el freacă/ care mare?! marea ta dorință/ de a mă transforma/ în om de zăpadă“

Fiți mai atentă!

● **SIMONA COMAN, Constanța.** În versurile dv. există o revărsare naivă de frumusețe. Este un început bun, dar nu puteți rămâne la acest stadiu. Iată imaginea care mi-a plăcut cel mai mult:

„Lumina/ mi-a udat/ părul până la piele“

● **EUGEN FABIAN, Satu Mare.** De ce mi-ați trimis atât de multe poeme? Erau suficiente cinci-șase. (Îi rog cu acest prilej, încă o dată, și pe ceilalți corespondenți să-mi pună la dispoziție doar eșantioane din scrierile lor și să-și păstreze câte o copie, întrucât manuscrisele și dactilogramele nepublicate **nu se restituie.**)

Versurile dv. sunt forțate și creează o impresie de – iertați-mă – hodoronc-tronc:

„Ești ca un melc cu botul umflat/ Mi-e scârbă de melci!! Se nasc ca niște femei stricate...“ etc.

● **A. MIHAI AVRAM, Timișoara.** „De trei ani mă tot sfiesc să vă trimit trei pagini; dar v-am văzut alaltăieri și m-am decis să mă supun judecății dv.“

Unde m-ați văzut?! Poate în vis...

Ca să fiu sincer, n-am înțeles nimic din proza dv:

„... a venit o colegă cu, drept scuze, în mână o floare uimitoare, cum nu mai văzusem: pe trifoiul de suprapunere nu foarte clar dintre mineral vegetal și animal, vie, fără îndoială, de culoarea bu-dincii de zmeură din RFG, pentru exactitate; o cupă uriașă dar delicat încrețită dantelat, un trandafir japonez ca o pâlnie de gramofon, la o adică și microfon și difuzor; carnivoră, oare?“

● **VALERIU CĂLINESCU, Constanța.** Versurile dv., judicios compuse, publicabile, sunt totuși prea cuminti ca să merite atenția iubitorilor de poezie:

„În jocul neîntrerupt al devenirii/ timpul prindea viață/ în apă/ vegetației/ fertilitate/ iar la corzile sale/ cânta luna.“

● **LORICA CHIȘCĂ, Onești.** Talentul dv. literar nu este la înălțimea trăirilor patetice pe care încercați să le comunicați. Vă reușesc doar poemele în care injectați puțin umor. Iată un exemplu:

„Pantoful sorții mi-e prea mare/ îmi iese din picior și rămân desculț/ Caut șireturi noi/ să pot pleca la-nălțimea cu tine.“

● **VIRGIL TIPSIE, Drobeta Turnu-Severin.** În ceea ce scrieți dv. se amestecă gingășia cu dulcegăria:

„Ochii tăi luminoși și blânzi/ mă mângâie în fiecare zi/ iar pentru clipa când te vei trezi/ am pus în jurul tău mii de oglinzi.“

● **Pentru toți corespondenții.** Manuscrisele dv. trebuie dactilografiate sau măcar scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și date biografice însoțite de o fotografie color. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate **NU** se restituie.

Toate scrisorile dv. se citesc. Toate textele valoroase se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris**. Toate textele publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei, care se acordă în fiecare an, la 1 noiembrie.

Alt premiu, care nu se mai acordă anual, ci ori de câte ori este cazul, constă în publicarea celor mai valoroase culegeri de versuri, romane, piese de teatru etc. sub formă de carte, pe bază de contract.

Pe plicuri trebuie să scrieți următoarea adresă: Alex. Ștefănescu, la revista **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

Cea mai frumoasă povestire

Legea K

După ce o echipă de sociologi, psihologi și psihiatri a elaborat textul legii, adaptând una mai veche, au urmat dezbaterile în Parlament. Intervenii Biserica împreună cu o mulțime de alte organizații de luptă pentru drepturile omului. Până la urmă, cu toate împotrivirile, legea a fost votată și, mai târziu, în ciuda amenințărilor cu sancțiuni economice din partea unor foruri internaționale, a fost și promulgată. Acum, toată lumea aștepta să-l vadă pe primul infractor ce avea să fie supus noii legi.

Și se ivi. Un oarecare K. încălcă articolul***. Desfășurarea procesului începu o dată cu un nou val de proteste inutile. K. fu condamnat. După vechile legi ar fi luat cam zece ani de închisoare, acum însă detenția nu dura decât o lună.

K. intră în celulă destins. Se resemnase cu mult înainte să pună piciorul aici, nu-l interesase nici zarva făcută în jurul procesului său, era mulțumit că avea să fie liber curând. Zece ani ar fi fost îngrozitor de mult. Celula însă îl surprinse. Scris cu litere de-o șchioapă, textul articolului*** acoperea în întregime pereții, podeaua și tavanul,

îl vedea oriunde ar fi întors ochii. Hainele sale îl aveau scrise pe mâneci, pe piepti, pe pantaloni, chiar și pe căpușeală. Același text îl descoperea în gamelă după ce-și termina mâncarea, pe fundul căni după ce termina de băut, pe chipiul gardianului când acesta deschidea vizorul ușii și-i silabisea aceleași cuvinte la orice întrebare i s-ar fi pus. Închidea ochii și, parcă, pe dosul pleoapelor, zărea aceleași cuvinte. Un difuzor îl susura încet, pus pe melodia lui preferată. Curând începu să-l viseze și noaptea.

După o lună, K. ieși pe poarta închisorii îmbătrânit ca și cum ar fi trecut peste el zece ani. În tot acest timp, umplându-i simțurile, cuvintele acelea îi încolțiră în creier, doar ele și nimic altceva, îl năpădiră pe dinăuntru întâi, apoi și pe dinafară, ca o vegetație nestăpânită, până când nici măcar el nu se mai putu distinge de sub ele. Își privea degetele și zărea doar acele cuvinte. Un reporter îl întrebă la ieșire dacă are ceva de declarat. Tremurându-i bărbia, K. îi enunță scurt și șoptit, ca pe o confidență, textul articolului***.

De acum, după cum fusese concepută noua lege, K. avea să lupte cu toți cei ce voiau s-o încalce, avea să lupte îndârjit, fiindcă, de acum, pe el îl încălcau.

TIBERIU FRIM – Pitești

Gheorghe Moroșanu

Judecător de serviciu

Gheorghe Moroșanu este judecător la Bicăz, în județul Neamț. Crede în munca lui și își îndeplinește obligațiile cu seriozitate și spirit de sacrificiu. În același timp, este și un prozator talentat. Din interferența acestor două vocații au apărut însemnările intitulate *Judecător de serviciu*.

Publicăm, în premieră, câteva dintre aceste însemnări, impresionante prin autenticitate și dramatism.

Un timbru de 500

Sunt judecător de serviciu. În cameră intră un bătrân cu insigna de veteran în piept. Îmi spune că vine de la optzeci de kilometri și are de depus o cerere pentru fiu-său, care nu a plătit o amendă la timp, deci a primit hotărâre că acea amendă se transformă în pușcărie. A strâns cunț a putut și i-a plătit-o el, căci feciorul e mai mult plecat, iar când se întoarce acasă e beat. Face scandal, o dată l-a lovit și pe el, pe tatăl lui.

Înțeleg că are de introdus un apel. I-a scris cineva hârtia, dar îi trebuie un timbru judiciar de 500 lei. Nu are timbru, nu

are nici bani să-l cumpere. A venit doar cu suma potrivită pentru autobuz, dus-întors.

Își împăturește jalba destul de liniștit, fără să reproșeze ceva cuiva. Se vede treaba că este obișnuit cu loviturile vieții. Când dă să plece, îi fac un semn, amintindu-mi că am un timbru printre hârtiile mele. Îl găsesc, îi iau cererea și dau să-l lipesc. Se repede agitat spre masă: „Nu-l lipi, dom' procoror (nu știu de ce toată lumea de la țară ne zice procurori), nu-l lipi, că n-am bani“. „Lasă, bădăie, că nu-i un cap de țară, zi bogdaproste“.

N-am avut timp nici să observ, nici să parez: moșul s-a aplecat peste masă și mi-a sărutat mâna cu care îi scriam avizul pe cerere.

Nu sunt un lăcrămos de felul meu, așa că nu voi comenta prea mult acest episod. Voi spune doar că: ceva mai târziu, revăzând cu ochii minții pe toți amărății ce mi-au intrat în camera judecătorului de serviciu, toate scenele din sala de judecată, am tras o concluzie: din mulțimea de medii și meserii prin care am trecut, **funcția de judecător mă îndeamnă cel mai mult la scris.**

Și m-am apucat să scriu **Judecător de serviciu.**

Camera 18

Aici este camera judecătorului de serviciu.

Arată exact ca o celulă: cu un geam mic și pătrat la înălțime – e drept că nu are gratii – cu pereții goi, fără nici un însemn al puterii pe care eu o reprezint aici, o masă și un scaun.

Caloriferul este spart – toată iarna eu sau colegii am stat cu un radiator electric în coastă. O colegă l-a pus pe masă pentru a-și încălzi mâinile cu care urma să scrie rezoluțiile pe cereri.

Intră omul cu cererea – n-am un scaun să-l invit, o masă pe care să-și scoată hârtiile din papornită ori să-și completeze jalba.

Vreau să cer o relație la arhivă sau la șef – n-am telefon, trebuie să scot omul afară, să-i împing pe cei de la ușă și să merg la unul din birouri. Toți se bulucesc după mine să mă întrebe câte ceva, eu nu pot decât să-i asigur că mă întorc foarte repede.

N-am alături o dactilografă la care să-i îndrum să-și bată cererile, nici un copiator pentru a-și reproduce actele de depus la

dosar.

Nu știu unde să-i îndrum să-și ia timbru judiciar, nu le pot primi cererea fără timbru – ar urma să-l plătesc eu. Știu un singur loc unde ar găsi timbre – la păzitorul WC-ului din curte, care dă timbrul de 500 cu 3.000 de lei, și acolo nu-i îndrum.

Magistrații în hazna

Un coleg mai tânăr m-a rugat să-l ajut să-și ducă acasă butelia, schimbată cu greu, după intervenții și așteptări. Am aflat cu acest prilej că locuiește la bloc.

Nu știam să existe în urbea noastră, Piatra Neamț, capitală de județ, un bloc fără gaz. M-am convins când am ajuns aproape de el, ba l-am și recunoscut ca fiind cel mai celebru de la noi: este blocul unde au locuit prin tradiție țigani, care au băgat caii înăuntru, au pus parchetul și ușile pe foc – la pirostrie în mijlocul sufrageriei –, au vândut chiuvetele și căzile. Instalație de gaz nu a avut niciodată.

Nu știu prin ce minune o parte din țigani au plecat ori au fost evacuați și vreo cincisprezece din colegii mei magistrați – judecători și procurori, câțiva familiști – au primit repartii aici. Când au încercat să cumpere aceste cocine cu etaj – e și mare lucru să fii proprietar peste așa ceva – au fost refuzați ferm de chiar conducerea noastră.

Apropierea de țigani nu le-a pus încă probleme colegilor, deși o minimă protecție/precauție ar cere să nu fim vecini, destui dintre ei fiind deja clienții noștri, judecați și condamnați.

Un fel de epilog: La vreo câteva zile, nimerind iar prin zonă, ce credeți că am aflat și am văzut? Înfundându-se conducta de evacuare de la WC-urile blocului, careva de la parter, ca să nu i se transforme locuința în hazna, a spart peretele exterior, slobozind mizeria între blocuri. Toată incinta era o mlaștină cu aspect și miros pe care le bănuși.

Așa că, dacă vă voi spune că magistratura noastră este în rahat, trebuie să mă credeți, și nu pe cuvânt: am probe suficiente.

Cel mai frumos poem

negru de fum

andrei cel negru uită cuvintele
în sfârșul tăcerii își rupe dinte

nu-l mai țin oasele
îl frâng angioanele

toamnei ce-și pierde zii la zaruri.
Aburii lui decembrie fac valuri

eu sâmburi de clepsidre vând
morții fac foc sub pământ

și viermi înnegriți de fum țâșnesc din
asfalt
neostenit se răsucesc din zăpadă
urcând din lumea fără de hazard
în lumea celor fără de triadă

se cațără pe visele-i prelungi cu miile
lingându-i sufletul, melancoliile

îl îmbracă-n funingine și el suge
laptele
negru al somnului și uită șoapectele

mie nu-mi pasă
din rușinea lui îmi înalț o casă

de întristări nici gând
căci flăcări străvezii de vânt eu vând

ANDREI NEGRU
Timișoara

Pagini realizate de
ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

23

MAȘINA DE SCRIS

Geniul caricaturii mondiale se destăinuie revistei „Flacăra“

Popa's a fost dus cu șase mașini la delegația FMI

Mondenități

La 17 octombrie 1995, peste 100 de posturi de televiziune din lume anunțau că românul Ștefan Popa Popa's a intrat în „Guinness Book“, el fiind, în același timp, singurul om care a reușit să bată calculatorul. Acestor performanțe li se adaugă peste 50 de medalii, majoritatea de aur, aduse țării în domeniul caricaturii, și titlul de „Cavaler de Onoare al Franței.“ Actualmente, în baza unui contract semnat în 1991 cu „Cartoonists and Writers Syndicate“ (S.U.A.), colaborează la 144 de publicații din întreaga lume, deținând, în paralel, funcția de președinte al „Asociației Caricaturiştilor Profesioniști și de Elită din Europa.“

Bătălia pentru „Guinness Book“

Festivalul de la Saint Estève, cu ocazia căruia Popa's a intrat în „Guinness Book“, este un adevărat campionat mondial în domeniu, fiind singurul festival din lume de o asemenea anvergură. Competiția s-a desfășurat pe durata a zece zile și zece nopți și a avut trei categorii de premii: premiul pentru cel mai rezistent caricaturist (stabilit în funcție de numărul de caricaturi realizate), premiul pentru cel mai rapid caricaturist și premiul pentru cel mai simpatic desenator, acordat de public. „Vechiul record la rezistență îmi aparținea din '90 – declara Popa's. Atunci realizasem 1.527 caricaturi în 9 zile și 10 nopți. În '95 am realizat 2.772 caricaturi, în zece zile și zece nopți, doborându-mi propriul record. Am fost singurul participant care a lucrat color. În tot acest interval de 10 zile, fiecare participant își făcea programul cum vroia: mânca, desena și dormea când putea și cât putea. E extrem de epuizant. Înainte de a

intra eu în „Guinness Book“, vechiul record aparținea unui belgian și era de 106 caricaturi pe oră. Eu am realizat 131 pe oră.

Un român învinge calculatorul

Americanii au adus la Saint Estève unul dintre cele mai performante calculatoare pe care le aveau la acea oră. El a fost pus să lucreze cot la cot cu artiștii din concurs, în felul următor: omul se așeza în fața unei camere de luat vederi și computerul îi reda caricatura printr-un program special, în funcție de imaginea obținută de aparatul de filmat. La final, timpul mașinii a fost cu patru secunde mai slab, la realizarea unui desen, decât timpul obținut de Regele Caricaturii, cum l-a numit presa occidentală pe Popa's. Publicul francez este foarte pretențios. Se duce acolo unde-i convine lui, pentru a fi desenat. Dacă nu ai oameni, nu poți să bați recordul. La sfârșit, dacă cel desenat nu seamănă pe planșă, în semn că e mulțumit, foaia respectivă se anulează, nemaiparticipând la concurs.

Invitație la Atlanta refuzată din cauza oboselii

Maestrul Popa's este supărat pe artiștii români care s-au prezentat la „Cerbul de aur“ de anul acesta, cu piesele pe care le-au interpretat la ediția de anul trecut a festivalului. „Eu, ca spectator, consider că nu mă respectă.

Eu am schimbat în fiecare zi tablourile expuse la Cerb. Nu-mi plac artiștii care se duc undeva nepregătiți, doar de dragul excursiei. În '94, din respect pentru public și pentru mine, am refuzat să mă duc la Saint Estève, cu biletul de avion în buzunar, pentru că nu eram destul de bine pregătit. Anul trecut, domnul Mironov m-a invitat la Atlanta, unde trebuia să fiu un fel de caricaturist semioficial. Deoa-

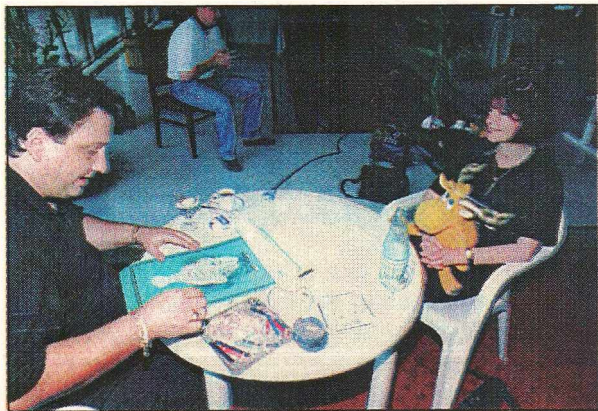

rece eram obosit după «Cerbul de aur», l-am refuzat. Nu-i venea să creadă că refuz o asemenea ofertă GRATUITĂ.“

Pentru întâlnirea cu Elțin m-au contactat SRI și ME

Pleiada de personalități politice (ca să nu mai vorbim de cele artistice) cu care Popa's are legături de amicitie ar face invidios și un șef de stat. „Când am fost la Lucinski, președintele Moldovei a uitat de el, stând trei ore de vorbă cu mine. A trebuit să-i spun pe șleau să-mi dea o mașină, pentru că trebuia totuși să ajung la propria-mi expoziție. Cu Constantinescu cel mai mult a stat de vorbă o oră și un sfert. Când a venit Camdessus în decembrie, cu delegația FMI, a cerut să-l vadă pe Popa's și cei de la minister căutau Popasul Dorului, popasul nu mai știu care. Nu m-au așteptat până atunci, din inițiativa guvernului Roman, niciodată șase mașini să mă ducă la București. Când au aflat că mă voi întâlni cu Boris Elțin, în cadrul expoziției de la Moscova, au sărit pe mine și SRI și Ministerul de Externe. Dacă vor face presiuni asupra mea, încercând să-mi bage pumnul în gură, mă roiesc, pentru că am și cetățenie franceză. Odată eram la un mare salon internațional și, când am intrat, toată lumea a început să aplaude. Prim secretarul și ambasadorii noștri din țara respectivă stăteau retrași într-un colț. A trebuit să-i iau de mână și să-i prezint: «Uite, ăsta-i ambasadorul Ucrainei, ăsta-i marele actor cutare, acum, vi-l prezint pe marele caricaturist cutare. Mă consider mai ambasador decât cei plătiți pentru aceasta, în condițiile în care, în viața mea nu am luat nici un decont de la nici un minister.»“

CIPRIAN ENEA ■

La Brașov, în plin efort creator

Măști cosmetice

Folosite din timpuri străvechi, în toată lumea, măștile cosmetice sunt un admirabil mijloc de înfrumusețare a pielii.

Vă indicăm măști cosmetice pe care le puteți face acasă (chiar zilnic!) și le puteți păstra pe față și găt în timpul în care vă ocupați de treburile gospodărești.

Recomandări generale

● Fața și gâtul se curăță perfect:

a) cu lapte demachiant – pielea uscată/ridată
b) cu săpun și burete – numai **tenul gras/acneic** (săpunul usucă puternic pielea, indiferent de marcă!!).

● După clătirea, abundentă, cu apă la temperatura camerei și apoi cu apă caldă (pentru a favoriza efectul măștii), în jurul ochilor se aplică o cremă nutritivă și, **imediat**, masca (pregătită din vreme).

● Masca se păstrează pe piele cel puțin 30 de minute, timp în care: nu se vorbește/mănâncă/bea/fumează etc. (se strică masca!).

● Folosiți pentru măști numai fructe/legume suculente/nevătămate.

● Îmbrăcați „rochia de sacrificiu“. Fructele și legumele pătează.

● Acoperiți-vă rădăcina părului cu o panglică lată.

● Măștile se pot pregăti și păstra în

frigider, 1-2 zile, într-o cutie/borcânel, cu închidere etanșă, rămase de la cremele pe care le folosiți.

Măști pentru ten uscat/ridat

A. Cu jumătăți de caise/piersici/prune/pere sau cu bucăți de pepene verde/galben sau banană, frecați-vă **ușor** (cu această ocazie faceți și un masaj!) **obrajii**: în sensul mișcării acelor de ceasornic; **fruntea**: de la sprâncene spre rădăcina părului; **gâtul** de la bărbie în jos.

După uscarea primului strat, aplicați încă un strat (uscarea, al treilea strat, dacă vreți) în același mod.

B. Radeți fin un: dovlecel sau morcov, sau castravete, sau cartof sau măr și amestecați ca atare, ori numai sucul lor, cu brânză grasă de vaci (foarte proaspătă!!) până obțineți consistența unei creme. Aplicați 1-2 straturi, dar numai după uscarea celui aplicat înainte.

Măști pentru ten gras/acneic

Atenție! Nu se aplică în jurul gurii, nici pe gât.

I. Amestecați drojdie de bere cu miere de

albine și atâta suc de lămâie sau de roșii, până obțineți o pastă groasă. După uscarea se pot aplica încă 1-2 straturi.

II. Bateți spumă 1/2 albuș, foarte proaspăt, cu 1/2 linguriță suc de lămâie. Omogenizați. Aplicați 2-3 straturi.

Rețineți! Nu păstrați compoziția în frigider mai mult de 24 ore. **Albușul devine toxic.**

Îndepărtarea măștilor

● Cu apă caldă îndepărtați măștile, cu mișcările folosite la aplicarea lor.

● Clătiți-vă, abundent, cu apă, la temperatura camerei și la sfârșit cu apă caldă. Aplicați **imediat** (multă!!) cremă nutritivă corespunzătoare tipului de ten pe care îl aveți.

Observații: Începutul (pare că) este greu! (Pentru că s-au dat toate amănuntele).

(cu toate detaliile pentru gospodinele începătoare)

Cantități:

□ 0,5 kg fructe fără sâmburi (vișine, caise, prune)

□ 4 ouă

□ 0,250 kg zahăr tos

□ 4 lingurițe zahăr pudră

□ 0,200 kg făină (proaspăt cernută)

□ arome: vanilie/coajă rasă de lămâie

Foarte important: toate componentele trebuie să aibă temperatura camerei!!

Prăjitură cu fructe

Preparare:

1) Se îndepărtează sâmburii fructelor (bine spălate în prealabil).

a) Vișinele se presară cu zahăr tos și se pun într-un vas înalt (pentru a se înlesni scurgerea sucului) timp de aproximativ 30 de minute.

b) Caisele/prunele, **tăiate** jumătăți, se presară cu făină și se acoperă (pentru a nu se înnegri).

2) Se tapetează cu hârtie albă (la nici un fel de prăjitură cu grăsimi și făină!!!) tava de copt din tablă (tava emailată a aragazului se folosește numai la fripturi etc.).

3) Se aprinde cuptorul și se reglează la foc potrivit.

4) Se separă gălbenușurile de albușuri.

5) Gălbenușurile se **omogenizează**, apoi se freacă adăugându-se **treptat**: puțină sare, câte o lingură de zahăr, alternată cu câte o lingură de apă în clocot (total

4 linguri) până compoziția devine albicioasă și și-a mărit volumul de 2-3 ori.

6) Albușurile se **bat spumă**, apoi se adaugă 4-5 picături de oțet și, bătând viguros, se toarnă **treptat** zahărul pudră. Se bate în continuare până când s-a dizolvat zahărul (compoziția se întărește).

Foarte important: dacă nu folosiți mixerul, bateți compozițiile pentru prăjituri (de la început până la sfârșit!!!) **de jos în sus**, pentru ca în ele să pătrundă aer și să devină ușoare (condiție de bază pentru o creștere/coacere frumoasă!).

7) În crema de gălbenușuri se încorporează aroma și, **treptat**, câte o lingură de albușuri, alternată cu o lingură de făină.

8) Turnați compoziția în tavă. Puneți deasupra, **repede**, vișinele scurse și amestecate cu făină sau caisele, prunele (cu partea tăiată în sus).

9) Coaceți prăjitura aproximativ 30 de minute. Nu deschideți ușa cuptorului în primele 20 de minute, deoarece prăjitura „va cădea“ (își oprește creșterea).

10) Imediat după ce a fost scoasă din cuptor (după gust) prăjitura se poate pudra. Zahărul se presară cu ajutorul unei site fine (pentru ceai).

11) Prăjitura se taie **rece** (cu un cuțit înmuiat în apă rece) în pătrate egale ca mărime (după ce ați îndepărtat marginile prăjiturii, care sunt inestetice).

Atenție! Nu suprapuneți prăjiturile!

Rețineți! Compoziția pregătită strict, așa după cum s-a arătat de la punctul 2 la punctul 7, poate fi:

I. Pandișpan (pain d'Espagne) se coace în formă dreptunghiulară și se mănâncă așa cum este.

II. Blat pentru tort (clasic) copt în formă rotundă.

Victor Pițurcă

„Tricolorii” la jubileu

● Având calificarea asigurată la C.M. '98 după acel 4-2 cu Macedonia, reprezentativa României a întâlnit, la Eschen Mauren, selecționata similară a Principatului Liechtenstein ● Victoria cu 8-1 a coincis cu cea de-a 500-a partidă a „tricolorilor” (linia de clasament: 217 victorii, 123 egalități, 160 înfrângeri, 845 goluri marcate și 705 primite) ● După Franța (țara organizatoare), Brazilia (campiona mondială en titre), România este prima „europeană” calificată la turneul final din Franța ● În celelalte partide din grupă: Islanda – Irlanda 2-4, Lituania – Macedonia 2-0 ● Norvegia (1-0 la Baku, în fața Azerbaidjanului) și Olanda (3-1 cu Belgia) obțin și ele vizele pentru Hexagon ● Premieră pentru „tineretul” lui Victor Pițurcă în preliminariile C.E.: obținerea calificării (și încă înaintea ultimelor două partide).

Ionuț Luțu (Piticu')

P.S.G. – Steaua 5-0

De haram a fost, de haram s-a dus

■ Decizia U.E.F.A., ca un bumerang ■ P.S.G. a câștigat „pariul nebun” ■ Ulciorul nu a mai mers la apă ■ Steaua ratează a patra prezență consecutivă în Liga Campionilor ■ O consolare, totuși: va participa în Cupa U.E.F.A.

● Desigur, proverbul românesc citat în titlu se referă la faptul că românii nu sunt făcuți pentru nemuncă ● Astfel, decizia U.E.F.A. de a modifica (justificat) rezultatul de 3-2 înregistrat pe teren în prima manșă de la București într-un 3-0 ce părea asigurător pentru calificare s-a dovedit a avea efecte contrarii pentru echipa militară ● Pe când în efectivul francezilor s-a produs o formidabilă strângere a rândurilor și o mobilizare la maximum (bine motivată material), în tabăra jucătorilor noștri, ținând cont și de tineretea și de lipsa lor de experiență internațională, s-a instalat probabil o firească și păguboasă deconectare ● Să ne amintim doar de excelenta partidă realizată în returul de la Sofia (2-0 cu T.S.K.A.) sau de formidabila putere de revenire (de la 0-1 și 1-2) în prima manșă cu P.S.G. ● Ei bine, prestația steliștilor pe „Parc des Princes” nu a fost (cel puțin în primul mitan) cât de cât onorabilă, neputința lor (mai ales în defensivă) apărând

vizibilă și din vârful Turnului Eiffel ● Bineînțeles, în sport nu ești întotdeauna învingător și nimeni nu este absurd să ceară numai victorii. Contează însă dacă ai fost înfrânt în urma unei dispute aprige, în care te-ai dăruit total și te-ai exprimat la nivelul maxim al valențelor tehnico-tactice ● Ca într-un coșmar, în minutele 3 și 24 scorul devenea 2-0 prin golurile brazilianului Rai (primul din 11 metri), pentru ca în minutele 30 și 42 Simone, respectiv Maurice, să modifice tabela la 4-0. Un „pariu nebun” era ca și câștigat! ● După ce Rai „face” 5-0, francezii nu mai riscă, iar steliștii se cheamă că „ies la joc”. De fapt, era un fel „de-a șoarecele și pisica”, ridicolul și umilința la care au fost supuși românii rămânându-le pentru multă vreme în memorie ● Eforturile laudabile ale „bătrânului” Iosif Rotariu au fost singulare și insuficiente pentru a da consistență unei ofensive ce s-a mulțumit cu șuturi de la distanță, chiar dacă în două rânduri l-au „întins” pe portarul Revault ● Ca să fim corecți, semnalul de alarmă a fost tras în campionat, înfrângerea cu 1-3 în fața Oțelului fiind trecută la capitolul superstitii: Steaua a mai obținut calificări în Liga Campionilor ulterioare unor eșecuri (1-3 la Pitești sau 1-5 cu S.C. Bacău chiar în Ghencea) ● Și o nedumerire: oare de ce a fost folosit Marius Lăcătuș în partida cu Oțelul când se știa că nu are drept de joc la Paris? Pentru că, să

nu uităm, antrenorul secund și căpitanul echipei a fost autor și coautor la toate cele trei goluri ale victoriei din primul tur. Și atunci, nu ar fi fost mai potrivit ca echipa să exerseze scheme de joc și fără prezența acestuia în teren? ● Pornind de la lejeritatea marcajului și „cumințenia” oaspeților (doar 10 faulturi!), presa franceză a fost sur-

P.S.G. – o echipă multinațională

prinsă de lipsa lor de combativitate, calificând prestația acestora drept non-combat! ● Pe de altă parte, însă, Rotariu recunoaște că au scăpat ușor... ● Nu știm dacă decizia U.E.F.A. a fost un „cadou otrăvit”, dar vorba lui Marcel Pușcas, președintele secției de fotbal: „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă și în traistă”.

Făcând apel la statistică, am putea spune că Steaua s-a mai aflat într-o postură similară și anume, aceea de a fi „iertată” de adversari, la 25 mai 1989 (0-4 cu AC Milan în finala Cupei Campionilor, la Barcelona) și în 1995 (0-3 cu Juventus la Torino) – mărturie Bogdan Stelea ● Antologice au rămas și înfrângerile: 1-5 la Eindhoven, cu PSV la 1 noiembrie 1989, 0-5 la Montpellier și 0-3 „acasă” (1990), 0-4 la Madrid, cu Atletico (1996), 0-3 „acasă” și 3-5 la Dortmund, cu Borussia (1996).

Antrenorul Mihai Stoichiță, imediat după meci: „Nu cred că sunt prea multe de spus. Diferența au făcut-o valorile individuale. Jocul s-a decis în duelurile unu la unu. Momentul psihologic a fost cel al golului doi. Viața merge înainte. Am visat frumos și am fost readuși cu picioarele pe pământ. Ar fi păcat ca un astfel de moment delicat să distrugă echipa.”

Gimnastică

Pentru a treia oară consecutiv, echipa feminină cucerește titlul mondial

□ Trei medalii de aur și una de bronz pentru Gina Gogean

● Ediția a 33-a a C.M. de gimnastică a reunit la Lausanne 400 de sportivi din 63 de țări ● Competiția s-a desfășurat după un alt regulament și un nou cod de punctaj ● Două mari absențe: Lavinia Miloșovici și ucraineanca Lilia Podkopaeva, campioana olimpică de la Atlanta ● Început nesigur, multe ratări în calificări ale fetelor noastre ● Revenirea s-a produs la timp: în concursul pe echipe, România a ocupat primul loc (153,720 p),

urmată de cele două țări-continent - Rusia (153,197 p) și China (152,001 p) ● Splendida performanță se adaugă celor similare realizate în anii 1979, 1987, 1994 și 1995 ● La individual compus, Simona Amânar - medalie de argint (1. Svetlana Horkina, 3. Elena Produnova - ambele din Rusia, 4. Gina Gogean) ● În finalele pe aparate: la sărituri, „aur” pentru Simona Amânar și „bronz” pentru Gina Gogean; „aur” pentru Gina Gogean,

la bârnă și la sol ● „Bronz” și pentru Adrian Ianculescu, la sărituri ● În afara

celor menționate, să le notăm și pe Claudia Presecan, Corina Ungureanu și Mirela Țugurlan, partașe la victoria pe echipe ● Calde felicitări tuturor, precum și colectivului de tehnicieni alcătuit din Octavian Belu, Mariana Bitang, Nicolae Forminte, Benoni Perețeanu, medicul Ioachim Oană și coregrafa Corina Moroșanu ● De asemenea, nu trebuie uitat „stafful fedăral”: Nicolae Vieru, Adrian Stoica, Anca Grigoraș Mihăilescu ● „La mulți

ani!” pentru Gina Gogean (20 ani) și Mirela Țugurlan (17 ani).

Nadia Comăneci - „port-bonheur”-ul nostru

O atletă de aur

Oslo, Zürich, Bruxelles, Berlin - cele patru etape din circuitul Golden Four. Paris-Bercy - C.M. în sală. Atena - C.M. în aer liber. Catania (Sicilia) - Jocurile Mondiale

Universitare. Să nu ne ferim de cuvinte: 1997 a fost, categoric, anul Gabrielei Szabo. Sportiva de la CS Rapid București a câștigat tot ce și-a propus: titlurile supreme la cele trei competiții majore și dreptul de a împărți 20 kg lingouri de aur (alături de marocanul Hicham El Guerrouj și namibianul Frank Fredericks). Pentru cei 22 de ani (împliniți la 14 septembrie) și pentru toate succesele obținute, îi urăm din inimă la mulți ani, sănătate și noi victorii.

La un pas de finală

La U.S. Open de la Flushing Meadow, Irina Spârlea a avut cea mai bună prestație din cei 7 ani de profesionism: cap de serie nr. 11 și nr.

12 WTA, ea a întrecut-o în turul II pe rusoaica Ana Kurnikova, obținând apoi victorii în fața unor jucătoare din „top five” - Amanda Coetzer (nr. 5) și Monica Seleș (nr. 2). În semifinale, Irina a cedat în fața tinerei de culoare Venus Williams (S.U.A.) cu 6-7 (după ce a avut o minge de set), 6-4 și 6-7 (a avut de două ori minge de meci!). În finală, Martina Hingis (17 ani la 29 septembrie, - Venus Williams 6-0, 6-4.

Box

Noii posesori ai centurii de campion

Ion Șerban, președintele F.R. de Box

După propriile-i mărturisiri, obligat să slăbească repede pentru „a face” categoria (60 kg), **Leonard Doroftei** - 27 ani (în imagine, în dreapta) nu a fost în cea mai bună formă fizică la cea de-a 68-a ediție a finalelor Campionatului național de box. Astfel, în semifinale, **Mihai Iorgu** - 21 ani (Olimpia București, antrenor Cornel Hoduț) l-a pus în dificultate începând cu rundul III. De asemenea, în finală, **George Lungu** - 19 ani (Alex Com. Buc., antrenor Constantin Foia) a fost tot mai incomod pe măsura derulării celor 5 reprize a 2 minute, pentru ca în r. V să aibă o replică de-a dreptul entuziasmantă. Deși «Moșu» a câștigat cu 6-2, spectatorii au fluierat decizia. Să sperăm că, la C.M. de la Budapesta, din luna octombrie, multiplul nostru campion național (1992, 1993, 1994), medaliat cu bronz la J.O. '92-'96 și C.E. '93,

și cu aur la C.M. '95 și C.E. '96 (legitimat la Freedom Star - Farul Constanța) va fi în plenitudinea forțelor sale.

Dintre campionii ediției precedente, **Francisc Vaștag**, **Adrian Pârlogea** (trecut la profesionism), **Mircea Andrei**, **Mihai Macovei** și **Ciprian Ciocan** nu s-au prezentat ori nu s-au calificat pentru finale, **Vasile Morovan**, **Iulian Ciobanu** și **Costel Patrichi** au fost învinși pe parcurs, iar **Mihai Drăguțescu** a pierdut finala cu **George Mocanu** (decizie discutabilă, totuși). Doar **Marian Alexandru**, **Marian Simion** și **Constantin Lazăr** și-au reînnoit succesul din anul trecut.

Iată-i și pe ceilalți noi posesori ai centurii de campion: **Marian Velicu**, **Ovidiu Bobărnat**, **Dorel Simion**, **Napoleon Gheorghe**, **Iulian Ioniță**, **Claudiu Râșco** și **Vasile Adumitroaie** (revenit după o întrerupere de 5 ani).

Fotografii de PETRE COJOCARIU

Conform unui proiect al lui Titus Munteanu Școala Vedetelor va realiza un serial gen Beverly Hills

După ce Titus Munteanu a reușit o serie de emisiuni de divertisment cu mare priză la public în această toamnă, celebrul realizator TV va încerca să pună pe picioare un proiect de mare anvergură: „Intenționez să realizez cu cei de la Școala Vedetelor un serial gen Beverly Hills, care să se vândă bine și în străinătate, pentru că de-acum trebuie să ne gândim și la rentabilitate. Am de gând să realizez un show foarte interesant, după un scenariu bine pus la punct, care să aibă în prim plan o balerină cu disponibilități și putere de expresie mare, în ceea ce privește dansul. Mă bate gândul să repun pe picioare Duelul Vedetelor, o emisiune de care nu am mai avut timp să mă ocup, datorită Școlii Vedetelor. În momentul de față, această emi-

siune, de-a lungul căreia descoperim tineri talentați, a căpătat deja o identitate și rezultatele încep să se vadă. Mălina a luat locul I la Cerbul de Aur, Călin poate fi în curând atât un compozitor cât și un interpret foarte bun, Adrian este pe cale să se impună cu Vița de Vie, în timp ce Nadine a anunțat deja o carieră solo de succes. Ideea este de a nu-i pensiona la Școala Vedetelor ci de a-i ajuta să se descurce pe propriile lor picioare. În ceea ce privește Duelul Vedetelor, am auzit că Bănică jr. a făcut cu câteva luni în urmă o emisiune, care seamănă foarte mult cu a mea. Eu n-am văzut-o, dar se pare că pe Bănică l-a tentat ideea. El trebuia să apară într-un Duel cu Emilia Popescu și atunci i-am explicat tot sistemul.“

Cezar Cristea - un karateka teribil cu alură de băiețandru

Întâlnindu-te pe stradă cu Cezar Cristea, înălțimea medie, cele mai puțin de 70 de kg greutate, chipul de băiețandru șmecheros și firescul ținutei te îndeamnă mai degrabă la un „salut băiatu” decât la respect. În spatele aparențelor însă, se ascunde un fost spp-ist, actualmente cadru activ în trupele speciale ale Ministerului de Interne. Multiplu campion național la karate, dublu vicecampion european (la Amsterdam în 1993 și la Londra în 1995), Cezar Cristea are 3 dan în wado ryu și doi dan în shotokan. A început să practice artele marțiale în urmă cu 16 ani, printr-o minciună, care ulterior s-a dovedit a fi benefică: „Pe vremea aceea aveam 15 ani, și senzeul nostru, domnul inginer Dan Stuparu, ne cerea aprobarea părinților și adevărul de la medic. Aprobarea alor mei am obținut-o eu cu chiu cu vai. Dar medicul nu a vrut cu nici un chip să-mi elibereze adeverința medicală, deoarece aveam ficatul făcut praf (printre altele suferisem și de o hepatită). Atunci mi-am făcut singur adeverința medicală.” Cezar va avea de-a face de-a lungul vieții sportive cu o serie de profesori de prestigiu, care-i vor influența în mod decisiv cariera: ing. Dan Stuparu, ing. Sabino Frederico Tavares, Florentin Marinescu, Chiriac Berengario - Italia și Salvatore Tringali - Olanda. „Nu sunt genul de sportiv care să-și impună un regim de viață draconic. Îmi place să gust din toate bucuriile vieții, atât cât simt nevoia. În karate, hotărârea și perseverența în truda fizică, necesară perfecționării tehnice, te conduc treptat la aflarea și asimilarea în ființa ta a acelor prin-

cipii etice și estetice profund interioare, care delimitează arta marțială de disciplina sportivă. Dar adevărul este că în prima fază lumea se apucă de karate datorită eficienței. Eu aveam o listă în copilărie, cu cei pe care-i voi bate când voi

Cei trei membri ai familiei Cristea

ajunge «mare». Am avut de înfruntat de multe ori adversari superiori numeric, dar cel mai clar exemplu de eficiență pe care vi-l pot da este o întâmplare petrecută în urmă cu patru ani, chiar de Revelion. Eram atunci la Le Baron, actualul Black and White, și niște arabi au început să arunce cu petarde. Pentru că soția mea era însărcinată, i-am rugat să nu arunce în zona noastră. La câteva clipe după apelul meu, a aterizat o petardă sub masă. Când am ieșit afară, încercând să discut cu ei, m-am trezit cu un pumn în față. Sărindu-mi în ajutor un coleg, și el din SPP, în două minute noi doi am pus pe jos douăsprezece bucăți, numărate, de arabi.“

P.S. În curând va apărea pe piață o carte de arte marțiale scrisă de Cezar Cristea, instructor F.R.A.M. și instructor șef la clubul „Universitatea București”.

CIPRIAN ENEA ■

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Alexandru Păsărin

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Fondată în 1911 de C. BANU

Redactor șef: TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Secretar de redacție: CRINA GORGOI

■ REDACTORI - Alexandru Arion, Diana Boicescu, Cătălin Mihuleac, Liliana Petruș, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Alex Ștefănescu

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Gabriela Adam-Opaiț (Austria)

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

PARADA INTEGRAMELOR

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor șef: DANIEL POPA

Redacția: Aurel Ștefan Alexandrescu, Simona Păsărin

COMPUTERIZATĂ:
Nicoleta Bunea, Maria Călin, Violeta Dragomir,
Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28): Cora Cioceanu,
Florian Ferezan, Viadut Fieraru, Sorin
Lăzărescu, Valerică Leon, Virgil Lungu, Daniel Nica, Valeriu Radu,
Nicolae Șerban

RESURSE UMANE: Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: VIOERICA TUDOR, Elena Anghel, Antoaneta Teodorescu, Florența Tudor

DOCUMENTARE: Liliana Ocheanu

PUBLICITATE (222.68.05): Elena Popescu

ADMINISTRATIV: DAN MIRCEA POPA, Liliana Crețu, Dumitru Țutoiu

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28, fax. 222.82.89, sau prin S.C. „Rodipet” S.A., P.O. Box 33-57, fax 0040-1-222.64.07, telefon 222.41.26, ambele la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă, revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă pe anul 1997 la poziția 4368.

ISSN: 1220-773x

TIPOGRAFIA
tel. 01/613.82.96

CICERO
fax: 01/312.46.83

***Multe posibilități,
o singură alegere:***

DACIA **nova**

SC AUTOMOBILE DACIA SA

0401 Colibași, str. Uzinei nr. 1-3

ARGEȘ, ROMÂNIA

tel: (40) 48 634800; 627800

fax: (40) 48 630788

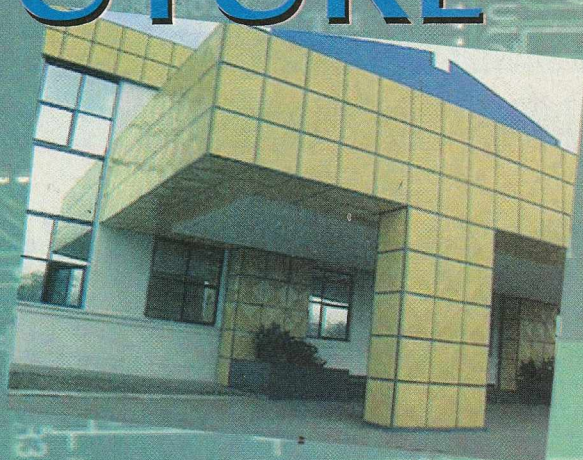

INTRAROM

S.A.

ECHIPAMENTE ELECTRONICE DE TELECOMUNICATII

COMMUNICATE WITH YOUR FUTURE

INTRAROM

ROMANIAN TELECOMMUNICATIONS & ELECTRONICS INDUSTRY

